

American Political Parties and the Presidential Election

Kittipos Phuttivanich*

Abstract

This article explains that although the strong two-party system was not originally-designed in the U.S. constitution, there are two elements that contribute to the dual party system in American politics, which are federalism and dynamics of American political development. The federalism which places the authority to the state governments to rightly determine rules and regulations regarding the ballot and the election of electoral college allows only two big parties to participate in politics at the federal level, while the historical development of American politics requires politicians to draw the policy support and to raise fund for political campaigning at the national level. These factors contribute and maintain strong two-party system in American politics.

Keywords: U.S. Politics, Political Party, Election Campaign

*Lecturer, Faculty of Political Science, Ramkhamheang University, Thailand, Email: kittipos.p@gmail.com

** Received November 4, 2024; Revised November 12, 2024; Accepted November 13, 2024.

พรรคการเมืองอเมริกันกับการเลือกตั้งประธานาธิบดี

กิตติพิศ พุทธิวนิช*

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งอธิบายว่า แม้ระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งในการเมืองอเมริกันเป็นสิ่งที่ไม่ได้ถูกออกแบบมาไว้ตั้งแต่แรก แต่เงื่อนไขเชิงโครงสร้างอย่างระบบสหพันธรัฐ (federalism) ที่มีการออกแบบให้อำนาจอธิปไตยกระจายตัวในการกำหนดกติกาเกี่ยวกับบัตรเลือกตั้ง (ballot) และวิธีการเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้ง (electoral college) นั้นได้ส่งผลให้พรรคการเมืองที่เป็นทางเลือกของประชาชนชาวอเมริกันจำเป็นต้องเหลือเพียงสองพรรค ผนวกกับเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ในการเกิดขึ้นและพัฒนาการในแง่วิธีการที่จะได้รับแรงสนับสนุนทางการเมืองในยุคต่าง ๆ ของพรรคการเมืองในสหรัฐฯ เองที่ส่งผลให้การเมืองอเมริกันสามารถมีพรรคการเมืองขนาดใหญ่ได้เพียงแค่สองพรรคเท่านั้นที่สามารถทำกิจกรรมกับประชาชนและสามารถระดมเงินทุนเพื่อรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งในระดับประเทศได้ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งสามารถคงอยู่และเป็นจุดเด่นในการเมืองอเมริกันได้จนถึงปัจจุบัน

คำสำคัญ: การเมืองอเมริกัน, พรรคการเมือง, การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง

*อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง Email: kittipos.p@gmail.com

** ได้รับบทความ 4 พฤศจิกายน 2567; แก้ไขปรับปรุง 12 พฤศจิกายน 2567; อนุมัติให้จัดพิมพ์ 13 พฤศจิกายน 2567

เกริ่นนำ

หนึ่งในเอกลักษณ์ของประชาธิปไตยแบบอเมริกัน คือ ระบบสองพรรคการเมือง (two-party system) ที่เข้มแข็ง โดยมีพรรคเดโมแครต (Democratic Party) และพรรครีพับลิกัน (Republican Party) แข่งขันช่วงชิงกันในการเข้าสู่ตำแหน่งสำคัญทางการเมืองต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ และเป็นตัวแทนของอุดมการณ์ทางการเมืองต่าง ๆ ในสหรัฐฯ โดยพรรครีพับลิกันเป็นศูนย์รวมของแนวคิดปัจเจกชนนิยมและอนุรักษนิยม (ฝั่งขวาหรือเสรีนิยมในสหรัฐฯ) ในขณะที่พรรคเดโมแครต เป็นตัวแทนของชนชั้นกลาง ปัญญาชน และแนวคิดแบบรัฐสวัสดิการ (ฝั่งซ้ายหรือสังคมนิยมในสหรัฐฯ) และส่งเสริมแนวคิดเสรีนิยมระหว่างประเทศ (international liberalism) ซึ่งตัวแบบระบบพรรคการเมืองแบบนี้ได้รับการยกย่องว่าเป็นแบบอย่างของประชาธิปไตยให้แก่ประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก และหลายประเทศเชื่อกันว่า การมีระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาประชาธิปไตย

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเอกสารรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1789 รวมไปถึงการแก้ไขรัฐธรรมนูญทั้งหมด 27 มาตราแล้ว กลับพบว่าไม่มีพรรคใดหรือส่วนใดเลยที่กล่าวถึง “พรรคการเมือง” ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของคำเรียก การกล่าวถึงบทบาท หรือหน้าที่ของพรรคการเมือง และในความเป็นจริงแล้ว พรรคการเมืองในสหรัฐฯ ก็ไม่ได้มีเพียงแค่ 2 พรรค หากแต่มีจำนวนทั้งหมด 235 พรรค (“List of political parties in the United States,” 2024) ในส่วนที่ว่าด้วยความเข้มแข็งของพรรคการเมืองนั้น พรรคเดโมแครตและพรรครีพับลิกันก็ไม่สามารถที่จะสร้างความเป็นปึกแผ่นภายในพรรคขึ้นมาได้อย่างอยู่บ่อยครั้ง ดังจะเห็นได้ว่าในส่วนของ การเลือกตั้งประธานาธิบดีนั้น ผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดี (presidential candidate) ก็ไม่ได้พูดหรือปฏิบัติตามนโยบายของพรรค (party platform) ไม่ว่าจะเป็นก่อนหรือหลังจากการ มีการประชุมใหญ่ของพรรค (national convention) ที่พรรคจะเลือกตัวแทนเป็นผู้สมัครเข้าชิง ตำแหน่งในการเลือกตั้งประธานาธิบดี และในส่วนของสภาคองเกรส (Congress) ทั้งสมาชิกสภา ผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาก็มีการลงคะแนนเสียงในมติต่าง ๆ ที่สวนทางกับอุดมการณ์ ของพรรค และยังมีการย้ายฝั่งจับขั้วทางการเมืองใหม่ (Political Realignment) ซึ่งเกิดขึ้น บ่อยครั้งจนเป็นเรื่องปกติธรรมดาในการเมืองอเมริกัน จึงทำให้ดูเหมือนว่าระบบพรรคการเมือง สองพรรคที่เข้มแข็งนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้มีการออกแบบไว้ก่อน ซึ่งแตกต่างไปจากสถาบัน การเมืองอื่น ๆ ที่มีการออกแบบไว้ในรัฐธรรมนูญหรือบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญตั้งแต่ต้น

บทความนี้มุ่งอธิบายว่า แม้ระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งในการเมืองอเมริกันเป็น สิ่งที่ไม่ได้ถูกออกแบบมาไว้ตั้งแต่แรก แต่เงื่อนไขเชิงโครงสร้างอย่างระบบสหพันธรัฐ (federalism) ที่มีการออกแบบให้อำนาจอธิปไตยในการกำหนดกติกาเกี่ยวกับบัตรเลือกตั้ง (ballot) และ วิธีการเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้ง (electoral college) นั้นได้ส่งผลให้พรรคการเมืองที่เป็นทางเลือก ของประชาชนชาวอเมริกันจำเป็นต้องเหลือเพียงสองพรรค ผวนกับเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ ในการเกิดขึ้นและพัฒนาการในแง่วิธีการที่จะได้รับแรงสนับสนุนทางการเมืองในยุคต่าง ๆ ของ

พรรคการเมืองในสหรัฐฯ เองที่ส่งผลให้ในการเมืองอเมริกันสามารถมีพรรคการเมืองขนาดใหญ่ได้เพียงแค่สองพรรคเท่านั้นที่สามารถทำกิจกรรมกับประชาชนและสามารถระดมเงินทุนเพื่อรณรงค์การหาเสียงเลือกตั้งในระดับประเทศได้ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งสามารถคงอยู่และเป็นจุดเด่นในการเมืองอเมริกันได้จนถึงปัจจุบัน

โดยจะเริ่มจากการอธิบายโครงสร้างของระบบสหพันธรัฐโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการออกกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งของรัฐบาลมลรัฐว่าส่งผลต่อการเลือกตั้งและทางเลือกเชิงนโยบายหรืออุดมการณ์ในการเมืองระดับรัฐบาลกลางได้อย่างไร จากนั้นจะเปิดประเด็นเรื่องสถานะและจุดยืนของพรรคการเมืองในการเมืองอเมริกัน และตามด้วยเรื่องการระดมเงินทุนของพรรคการเมือง ว่าทั้งหมดนี้ส่งผลต่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ อย่างไร

ระบบสหพันธรัฐกับพรรคการเมืองในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา

จุดยืน ข้อถกเถียง และความขัดแย้งในการเมืองอเมริกันเริ่มต้นแต่การริเริ่มออกแบบระบบสหพันธรัฐ (Federalism) ซึ่งหมายถึงการมีรัฐบาลกลางที่มีอำนาจมากในการควบคุมรัฐบาลมลรัฐต่าง ๆ โดยปัญหาที่เราสามารถเห็นได้จากข้อถกเถียงที่เกิดขึ้นระหว่างฝ่ายสหพันธรัฐนิยม (Federalists) ผ่านเอกสาร “เดอะเฟดอรัลลิสต์เปเปอร์ส” (The Federalist Papers) ที่เห็นว่ารัฐบาลกลางที่มีอำนาจมากจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างการอยู่ร่วมกันอย่างสันติในการเมืองอเมริกัน กับฝ่ายต่อต้านสหพันธรัฐนิยม (Anti-federalists) ในเอกสาร “แอนตีเฟดอรัลลิสต์เปเปอร์ส” (Anti-Federalist Papers) ที่เห็นว่าอำนาจสูงสุดควรอยู่ในระดับรัฐบาลมลรัฐมากกว่ารัฐบาลกลาง และเกรงกลัวว่าอำนาจของรัฐบาลกลางที่มากขึ้นจะไปก่อให้เกิดการผูกขาดอำนาจไว้ที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือใครคนใดคนหนึ่งได้ โดยข้อถกเถียงของทั้งสองฝ่ายนี้เกิดขึ้นในช่วงที่กำลังจะมีการร่างรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริการะหว่างปี ค.ศ. 1787 – 1788 ซึ่งท้ายที่สุดแล้วความไม่ลงรอยดังกล่าวก็ลงเอยได้ด้วยการประนีประนอมครั้งใหญ่ (the great compromise) ระหว่างสองฝ่ายโดยการประกาศรัฐธรรมนูญของสหรัฐฯ ในปี ค.ศ. 1789 ที่มีการออกแบบโครงสร้างของรัฐบาลกลางโดยยึดหลักการแบ่งแยกอำนาจ (separation of power) เป็น 3 ฝ่าย คือ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการและหลักการตรวจสอบถ่วงดุล (check and balance) ระหว่าง 3 ฝ่ายดังกล่าว กับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ 10 มาตราแรก (the First Ten Amendment) ในปี ค.ศ. 1791 ที่เรียกกันว่า “บทบัญญัติแห่งสิทธิพลเมือง” (Bill of Rights) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงหลักการรัฐบาลที่มีอำนาจจำกัด (limited government) โดยสิทธิพลเมือง

ในส่วนของตำแหน่งประธานาธิบดีซึ่งเป็นผู้นำสูงสุดในฝ่ายบริหารของรัฐบาลสหพันธรัฐหรือรัฐบาลกลางนั้นก็ถูกออกแบบมาจากการประนีประนอมดังกล่าวด้วยเช่นกัน กล่าวคือ มลรัฐจะมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากในกระบวนการเลือกตั้งบุคคลที่จะสมัครเข้าทำชิงตำแหน่งประธานาธิบดี (presidential candidates) ดังจะเห็นได้ในรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ มาตรา 2 อนุมาตรา 2 ที่มีรายละเอียดว่า

ให้รัฐแต่ละรัฐแต่งตั้งคณะผู้เลือกตั้งตามวิธีการที่สภานิติบัญญัติแห่งรัฐนั้นจะกำหนดไว้
ชั้นคณะหนึ่ง มีจำนวนเท่ากับจำนวนสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด
ที่รัฐนั้นมีสิทธิมีได้ในรัฐสภา แต่ห้ามแต่งตั้งวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือผู้
ที่ดำรงตำแหน่งที่อาศัยความเชื่อถือของสหรัฐ หรือข้องเกี่ยวกับลาภสักการะเป็นผู้เลือกตั้ง
("Constitution of the United States," 1789)

การให้อำนาจต่อมลรัฐในการกำหนดวิธีการที่ประชาชนจะเลือก(แต่งตั้ง)คณะผู้เลือกตั้ง
(electoral college) ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิในการเลือกประธานาธิบดีที่แท้จริงนั้นเป็นปัจจัยสำคัญ
ที่ทำให้เกิดระบบสองพรรคการเมืองในสหรัฐฯ เนื่องจากกติกาของการมีชื่ออยู่ในบัตรเลือกตั้ง
(ballot access law) ที่แตกต่างกันของแต่ละมลรัฐ กับการที่มลรัฐส่วนใหญ่ใช้ระบบการเลือกตั้ง
คณะผู้เลือกตั้งเหมือนกันนั้น ทำให้ท้ายที่สุดแล้วการเมืองอเมริกันมักจะถูกจำกัดให้เหลือเพียงสอง
ทางเลือกเท่านั้น แม้ว่าทั้งสองทางเลือกตั้งกล่าวอาจไม่ใช่ทางเลือกที่ดีที่สุดหรือเป็นที่พึงประสงค์
มากที่สุดก็ตาม

แม้ว่าพรรคการเมืองในสหรัฐฯ จะมีหลากหลายพรรค แต่เนื่องจากรัฐบาลมลรัฐเป็น
ผู้กำหนดเงื่อนไขของการที่ผู้สมัครคนใดคนหนึ่งจะสามารถมีชื่อปรากฏในบัตรเลือกตั้ง
ประธานาธิบดีได้ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเงื่อนไขเฉพาะของแต่ละมลรัฐ เช่นการมีจำนวนสมาชิกผู้แทน
ราษฎรขั้นต่ำในสภาของมลรัฐนั้น ๆ หรือการมีประชาชนในมลรัฐนั้น ๆ ลงนามรับรองไม่ต่ำกว่า
ตัวเลขที่รัฐบาลมลรัฐกำหนด ซึ่งในสหรัฐฯ ก็มีกว่า 50 มลรัฐที่มีเงื่อนไขและกติกาที่แตกต่างกัน
ออกไป จึงทำให้ไม่ใช่ทุกพรรคการเมืองที่จะสามารถส่งผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีได้ครบทุก
50 มลรัฐได้ ดังจะเห็นได้ชัดในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 2024 นี้ มีผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่ง
ประธานาธิบดีทั้งหมด 4 คน โดยมีเพียง 2 คน คือ โดนัลด์ ทรัมป์ (Donald Trump) จากพรรค
รีพับลิกัน และคามาลา แฮร์ริส (Kamala Harris) จากพรรคเดโมแครต เท่านั้นที่มีรายชื่ออยู่ในบัตร
เลือกตั้งประธานาธิบดีครบทั้ง 50 มลรัฐ และ +1 ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ส่วนอีก 2 คนที่เลือก คือ
จิล สเติน (Jill Stein) จากพรรครีกรีน (Green Party) ซึ่งมีรายชื่ออยู่ในบัตรเลือกตั้งของ 39 มลรัฐ
(Carini, 2024) และ เซส โอลิวเวอร์ (Chase Oliver) จากพรรคลิเบอร์ตารีเลียน (Libertarian Party)
ซึ่งมีรายชื่ออยู่ในบัตรเลือกตั้งของ 47 มลรัฐ ("Chase and Mike on The ballot in 47 states,"
2024) โดยกติกาของแต่ละมลรัฐในการที่บุคคลที่เข้าสมัครเป็นผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะ
สามารถมีรายชื่อในบัตรเลือกตั้งได้นั้นสามารถพิจารณารายละเอียดได้ในภาคผนวกท้ายบทความ
โดยในหลายมลรัฐก็ได้มีการกำหนดกติกาให้พรรคการเมืองต้องเสนอชื่อผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่ง
ประธานาธิบดี รองประธานาธิบดี และรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง (electoral college) พร้อม ๆ กัน
(บ้างก็กำหนดเป็นช่วงระยะเวลา) ส่วนบางมลรัฐก็จะมีกฎเงื่อนไขให้พรรคการเมืองต้อง
ยื่นหลังจากการประชุมใหญ่ของพรรคภายในระยะเวลาที่กำหนด ในขณะที่บางมลรัฐก็มีการ
กำหนดกติกาเรื่องการจ่ายค่าสมัครด้วยเช่นกัน และแน่นอนว่าเกือบทุกมลรัฐต่างมีกติกาที่ว่า
พรรคการเมืองหรือบุคคลที่จะมีการเสนอนั้นต้องมีบุคคลที่มีสิทธิในการเลือกตั้งลงนามรับรอง

จำนวนไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่แต่ละมลรัฐกำหนดและรวมไปถึงร้อยละของคะแนนเสียงที่ต้องได้ในการเลือกตั้งที่เคยจัดขึ้นก่อนหน้านี้ ทั้งในระดับมลรัฐหรือระดับทั่วไป ซึ่งก็เป็นดังที่กล่าวมาแล้วว่ากติกาในส่วนนี้ของแต่ละมลรัฐนั้นมีแตกต่างหลากหลายเป็นอย่างมาก จึงเป็นที่ชัดเจนว่าการที่ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะสามารถมีรายชื่อในบัตรเลือกตั้งครบทั้ง 50+1 มลรัฐได้นั้นจึงไม่ใช่เรื่องง่ายหากไม่ได้รับการสนับสนุนจากพรรคการเมืองใหญ่

มากไปกว่านั้น ระบบการเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้งที่มลรัฐต่าง ๆ ใช้ก็ยังเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้พรรคการเมืองที่เป็นตัวเลือกในสหรัฐฯ ถูกบีบให้เหลือเพียง 2 พรรคเมื่อเข้าสู่การเมืองในระดับสหพันธรัฐ เนื่องจากระบบการเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้งที่มลรัฐส่วนใหญ่คือ 48 มลรัฐและดี.ซี. ใช้เหมือนกันคือระบบ “the winner-takes-all” หรือระบบผู้ชนะกินรวบทั้งหมด ในขณะที่มีเพียงสองมลรัฐ คือ เมนกับเนบราสกา ที่ใช้ระบบสัดส่วน (proportional) ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ตรรกะการเลือกของประชาชนอเมริกันในมลรัฐส่วนใหญ่จำเป็นต้องตัดสินใจลงคะแนนเสียงแบบเชิงยุทธศาสตร์ (strategic voting) คือ การเลือกผู้แทนนั้นไม่ใช่การลงคะแนนเสียงให้แก่ผู้สมัครที่ปรารถนาโปรดปรานมากที่สุด แต่เป็นการลงคะแนนเสียงให้กับผู้สมัครที่มีโอกาสชนะได้มากที่สุด หรือไม่ก็ถือเป็นลงคะแนนแบบที่ป้องกันไม่ให้ผู้สมัครที่ไม่พึงประสงค์มากที่สุดเป็นฝ่ายชนะโดยการเลือกผู้สมัครที่ไม่พึงประสงค์น้อยกว่า (lesser evil)

มากไปกว่านั้น การที่แต่ละมลรัฐมีจำนวนคณะผู้เลือกตั้งไม่เท่ากันตามสัดส่วนจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาของแต่ละมลรัฐนั้น ก็ยังเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ตรรกะการตัดสินใจในการลงคะแนนเลือกคณะผู้เลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมลรัฐที่มีการแข่งขันสูง หรือที่เรียกว่า ‘swing states’ อย่างเช่น วิสคอนซิน, เพนซิลวาเนีย, นิวแฮมเชอร์, มิชิแกน, โอไฮโอ, ออริกอน, จอร์เจีย, เวอร์จิเนีย, ฟลอริดา, มิชิแกน, เนวาดา, โคโลราโด, นอร์ทดาโคตา และเมนนั้น การลงคะแนนเสียงของประชาชนในมลรัฐเหล่านี้เพื่อเลือกคณะผู้เลือกตั้งก็จะมีการตัดสินใจในเชิงยุทธศาสตร์มากยิ่งขึ้น เนื่องจากมลรัฐเหล่านี้จะเป็นตัวตัดสินว่าผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีคนใดจะได้เป็นผู้ชนะ ซึ่งก็ยังทำให้ตัวเลือกที่สามารถลงคะแนนได้เหลือเพียงสองตัวเลือกที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดเท่านั้น

ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่า ระบบสหพันธรัฐที่ให้ความสำคัญแก่มลรัฐในการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่เป็นผู้นำสูงสุดของฝ่ายบริหารจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการสร้างระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งขึ้นมาในการเมืองอเมริกัน และยังเป็นปัจจัยที่ทำให้พรรคการเมืองกลายเป็นสถาบันทางการเมืองที่มีความจำเป็นในการเมืองอเมริกัน แม้รัฐธรรมนูญสหรัฐฯ จะไม่ได้มีการกล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของพรรคการเมืองไว้ก็ตาม โดยในส่วนตัวถนัดไปจะกล่าวถึงสถานะ บทบาท และหน้าที่ของพรรคการเมืองในการเมืองอเมริกันว่ามีลักษณะและพัฒนาการเป็นอย่างไร

สถานะและจุดยืนของพรรคการเมืองในการเมืองอเมริกัน

หน้าที่หลักของพรรคการเมืองในการเมืองอเมริกันนั้น คือ การป้อนบุคลากรเข้าสู่ตำแหน่งทางการเมืองต่าง ๆ การเป็นศูนย์รวมของแนวนโยบาย หลักการ และอุดมการณ์ การจัดกิจกรรมทางสังคมเพื่อขับเคลื่อนงานการเมือง ฯลฯ ซึ่งเนื่องจากพรรคการเมืองเป็นองค์กรทางการเมืองที่ไม่ได้มีการออกแบบไว้แต่แรก หน้าที่ทั้งหลายดังกล่าวจึงเป็นผลมาจากพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ โดยในตอนนี้จะอธิบายถึงพัฒนาการของพรรคการเมืองในสหรัฐฯ ว่ามีส่วนในการสรรสร้างระบบสองพรรคการเมืองได้อย่างไร

จากคำกล่าวอ้างจากตำแหน่งประธานาธิบดีของจอร์จ วอชิงตัน (George Washington) บิดาผู้วางรัฐธรรมนูญ (Founding Fathers) และประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐฯ ที่ตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ Daily American Advertiser ของเมืองฟิลาเดเฟีย (Philadelphia) วันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 1796 โดยในคำอาลาดังกล่าว เขาได้มีการกล่าวว่

ตอนนี้ข้าพเจ้าจะขอมองจากมุมมองที่ครอบคลุมมากขึ้น และขอเตือนท่านอย่างจริงจังในเรื่องผลร้ายของจิตวิญญาณแห่งพรรคการเมือง(spirit of party)โดยทั่วไป โชคดีที่จิตวิญญาณนี้แยกออกจากธรรมชาติของเราไม่ได้ มันมีอยู่ในการปกครองทุกรูปแบบ ความต่างมีอยู่แค่ว่ามันจะถูกปิดกั้น ถูกควบคุม หรือกดทับมากน้อยแค่ไหนเท่านั้น แต่ในรูปแบบการปกครองที่เป็นกันอยู่นี้ก็ถือว่าเป็นศัตรูตัวฉกาจที่สุดอย่างแท้จริง

การสลัดกันครอบงำของฝ่ายหนึ่งเหนืออีกฝ่ายหนึ่งถูกทำให้รุนแรงขึ้นด้วยจิตวิญญาณแห่งการแค้นแค้น ซึ่งเป็นความปกติของความขัดแย้งของพรรคการเมือง ซึ่งในยุคและในประเทศต่างๆ ก็ได้เกิดความเลวร้ายอันน่าสยดสยองเช่นนี้ และมันก็เป็นเผด็จการที่น่าสะพรึงกลัวในตัวของมันเอง แต่พรรคการเมืองได้นำไปสู่ความเป็นเผด็จการที่เป็นทางการและถาวรยิ่งขึ้น ความไร้ระเบียบและความทุกข์ยากซึ่งส่งผลให้จิตใจของมนุษย์ค่อยๆ โหม่เอียงไปแสวงหาความมั่นคงและความต้องการอำนาจเบ็ดเสร็จของใครคนคนหนึ่ง และไม่ช้าก็เร็วผู้นำของฝ่ายที่ได้รับชัยชนะ ซึ่งอาจมีความสามารถมากกว่าหรืออาจมีโชคดีกว่าคู่แข่งของเขา ก็จะเปลี่ยนจุดยืนของเขาไปสู่การกระทำเพื่อการยกตนเองเหนือชนกปรีกัฏกพิงของเสรีภาพประชาชน (Washington, 1976, 13-14)

มากกว่านั้น เขายังกล่าวถึงปัญหาของการเริ่มมีพรรคการเมืองอีกด้วยว่า

มีความเห็นว่าพรรคการเมืองในประเทศเสรีจะเป็นการตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาลซึ่งจะเป็นประโยชน์และทำหน้าที่รักษাজิตวิญญาณแห่งเสรีภาพให้คงอยู่มากกว่า สิ่งนี้อาจเป็นเรื่องจริงภายใต้เงื่อนไขบางอย่าง ในรัฐบาลที่สถาบันกษัตริย์ปลูกฝังความรักชาติอาจยินยอมมองตามจิตวิญญาณของพรรคการเมือง แต่ในรัฐบาลของประชาชน ในรัฐบาลที่มาจากทางเลือกตั้ง พรรคการเมืองถือเป็นจิตวิญญาณที่ไม่ควรได้รับการส่งเสริม จากแนวโน้มตามธรรมชาติของมัน แน่แน่นอนว่ามีจิตวิญญาณของพรรคการเมืองสำหรับเป้าหมายที่เป็นประโยชน์เสมอ และมันก็อันตรายสำหรับจิตวิญญาณ

ดังกล่าวถ้าลูกหลานมากเกินไป ความเห็นสาธารณชนควรบังคับให้ความพยายามอยู่ที่การบรรเทา ไฟน์ไม่สามารถทำได้ แต่ต้องใช้ความระมัดระวังสม่ำเสมอเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเป็นประกายไฟ เพราะมันจะทำให้โหมมากกว่าจะทำให้อบอุ่น (Washington, 1976, 14-15)

เพราะฉะนั้น จึงเป็นที่ชัดเจนว่า การมีพรรคการเมืองไม่ได้อยู่ในสมการความคิดของผู้ริเริ่มก่อตั้งประเทศสหรัฐอเมริกาเลย หากแต่พรรคการเมืองเป็นประติศุภกรรมที่เกิดขึ้นภายหลังจากการวางโครงสร้างของประเทศแล้ว โดยบุคคลสำคัญที่ริเริ่มให้มีการจัดตั้งพรรคการเมืองพรรคแรกขึ้นมาในสหรัฐฯ ก็คือ อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (Alexander Hamilton) ที่ก่อตั้งพรรคเฟเดอรัลลิสต์ (Federalist party) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองพรรคแรกขึ้นในสหรัฐฯ ในช่วงราวปี ค.ศ. 1789 – 1790 โดยมีเจตนาเบื้องต้นเพื่อที่จะหาแรงสนับสนุนนโยบายด้านการเงินและการคลังของเขาที่ต้องการรวมศูนย์เข้าสู่รัฐบาลกลาง ซึ่งจากความพยายามดังกล่าวก็ได้ทำให้ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับเขาที่นำโดยโธมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) ได้ทำการจัดตั้งพรรครีพับลิกัน-เดโมแครต (Republican-Democratic party) ขึ้นมาในช่วง ค.ศ. 1792 – 1793 โดยทั้งสองพรรคนี้ได้ทำการแข่งขันกันในการชิงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐฯ เป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1796 ภายหลังจากที่ประธานาธิบดีวอชิงตันประกาศไม่ลงสมัครต่อเป็นสมัยที่ 3

ความขัดแย้งกันระหว่างแฮมิลตันและเจฟเฟอร์สันดังกล่าวถือว่าเป็นต้นแบบของการแบ่งขั้วที่สำคัญในการเมืองอเมริกัน โดยฝ่ายที่มีแนวโน้มไปทางนโยบายของแฮมิลตันที่ให้ความสำคัญกับรัฐบาลกลางมักจะถูกเรียกว่า “แฮมิลโตเนียน” (Hamiltonian) ในขณะที่ฝ่ายที่มีแนวโน้มไปทางนโยบายที่ให้อิสระต่อมลรัฐหรือท้องถิ่นแบบเจฟเฟอร์สันก็มักจะถูกเรียกว่า “เจฟเฟอร์โซเนียน” (Jeffersonian) โดยความแตกต่างของจุดยืนของทั้งสองฝ่ายนี้สามารถพิจารณาได้จากตารางที่ 1 ซึ่งในยุคสมัยต่อ ๆ มา แม้ว่าขั้วทางการเมืองหรือพรรคการเมืองจะมีการเปลี่ยนแปลงไป แต่จุดยืนและข้อถกเถียงในทางนโยบายก็ยังคงมีใจความหลักอยู่ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แนวนโยบายแบบแฮมิลโตเนียนและแนวนโยบายแบบเจฟเฟอร์โซเนียนในการเมืองอเมริกัน

แนวนโยบายแบบแฮมิลโตเนียน	แนวนโยบายแบบเจฟเฟอร์โซเนียน
มองสหรัฐอเมริกในฐานะที่เป็นครอบครัวเดียวกัน	มองสหรัฐอเมริกาวัวเป็นทวีปของชุมชนที่มีความหลากหลาย
ต้องการรวบรวมอำนาจเข้าสู่รัฐบาลกลางเพื่อที่จะสามารถตอบสนองต่อผลประโยชน์ของครอบครัวเดียวกันได้	ต้องการให้อำนาจอยู่กับมลรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นที่จะสามารถตอบสนองต่อความแตกต่างในแต่ละที่ได้
จำกัดเสรีภาพเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ	ส่งเสริมเสรีภาพและลดอำนาจของรัฐบาลกลาง
เชื่อในชนชั้นนำทางการเมืองในการขับเคลื่อนรัฐบาล	เชื่อในสามัญสำนึกของประชาชนอเมริกันในการขับเคลื่อนรัฐบาล
มีการจัดลำดับชั้นในโครงสร้างของพรรคการเมืองโดยนักการเมืองมืออาชีพ	โครงสร้างพรรคแบบกระจายอำนาจ ให้ความสำคัญกับนักการเมืองสมัครเล่นที่เป็นนักกิจกรรมท้องถิ่น
มองว่าพรรคการเมืองเป็นเครื่องมือในการชนะการเลือกตั้งและความคุมรัฐบาล	มองว่าพรรคการเมืองเป็นศูนย์รวมอุดมการณ์ หลักการ ซึ่งมีสำคัญกว่าการเลือกตั้ง

ที่มา: White, J. K. & Kerbel, M. R.. 2022. *American Political Parties: Why They Formed, How They Function, and Where They're Headed*. Kansas: University Press of Kansas. p. 22.

แต่เนื่องจากความไม่ลงรอยกันภายในพรรคเฟเดอรัลลิสต์ จึงทำให้รองประธานาธิบดีจอห์น อัดัมส์ (John Adams) อ้างสิทธิ์เป็นผู้สมัครฝ่ายพรรคเฟเดอรัลลิสต์ และทำให้แฮมิลตันหมดบทบาททางการเมืองลงไป แต่กระนั้น เสียงสนับสนุนของชาวอเมริกันก็ยังทำให้พรรคเฟเดอรัลลิสต์เป็นฝ่ายชนะในการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1796 และอดัมส์ก็ได้ขึ้นมาเป็นประธานาธิบดีคนที่สองของสหรัฐฯ ในขณะที่เจฟเฟอร์สันที่ได้คะแนนลำดับสองได้เป็นรองประธานาธิบดี อย่างไรก็ตาม ความรุ่งโรจน์ของพรรคเฟเดอรัลลิสต์ก็ถึงเส้นสุดลงในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 1800 ที่ฝ่ายให้แก่พรรครีพับลิกัน-เดโมแครตที่มีจุดยืนส่งเสริมท้องถิ่นมากกว่า จึงทำให้พรรครีพับลิกัน-เดโมแครตมีฐานเสียงที่กว้างขวางกว่า ผลลัพธ์ก็คือการที่เจฟเฟอร์สันจึงได้กลายเป็นประธานาธิบดีคนที่สามของสหรัฐฯ และภายหลังจากนั้นพรรคเฟเดอรัลลิสต์ก็ไม่ได้รับการเลือกตั้งอีกเลยจนกระทั่งสลายตัวไปในปี ค.ศ. 1824 ในที่สุด

อย่างไรก็ตาม การขัดแย้งระหว่างทั้งสองพรรคดังกล่าวก็ไม่ได้หมดไป เนื่องจากประธานาธิบดีอดัมส์ได้ทิ้งมรดกชิ้นใหญ่ของพรรคเฟเดอรัลลิสต์ไว้คือการแต่งตั้ง จอห์น มาร์แชล (John Marshall) ให้ดำรงตำแหน่งประธานผู้พิพากษาศาลสูง (Chief Justice of Supreme Court) ซึ่งเป็นผู้นำฝ่ายตุลาการที่สามารถดำรงตำแหน่งดังกล่าวได้ตลอดชีวิต ดังนั้น นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1801 เป็นต้นมา การแข่งขันระหว่างฝั่งที่ต้องการให้รัฐบาลกลางเป็นใหญ่กับฝั่งที่ยังต้องการให้อำนาจอยู่ในมือมลรัฐนั้นได้เปลี่ยนจากการช่วงชิงตำแหน่งประธานาธิบดี กลายมาเป็นการต่อสู้ตรวจสอบ และถ่วงดุลระหว่างฝ่ายตุลาการ กับฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติ เนื่องจากในสมัยผู้พิพากษามาร์แชลนั้น สถาบันตุลาการของสหรัฐฯ ได้ใช้อำนาจของตนเองในการหิบบกวางรัฐธรรมนูญต่าง ๆ หรือคำสั่งฝ่ายบริหารต่าง ๆ มาพิจารณาว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญด้วยตัวเอง โดยไม่มีการร้องขอ ซึ่งต่อมาการกระทำดังกล่าวถูกเรียกว่า “ตุลาการภิวัตน์” (Judicialization) ซึ่งยิ่งทำให้ความขัดแย้งระหว่างพรรคเฟเดอรัลลิสต์กับพรรครีพับลิกัน-เดโมแครตฝังรากลึกยิ่งขึ้น

ความแตกแยกระหว่างสองฝั่งดังกล่าวได้รับการสมานภายหลังจากการทำสงครามกับอังกฤษในปี ค.ศ. 1812 และการขึ้นมาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของเจมส์ มอนโร (James Monroe) จากพรรครีพับลิกัน-เดโมแครตในปี ค.ศ. 1817 ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นของ “ยุคแห่งความรู้สึกที่ดี” (Era of Good Feelings) อันหมายถึงช่วงเวลาที่ว่าอเมริกันลดการแบ่งขั้วทางการเมืองและมีความเป็นเอกภาพกันมากขึ้น แต่กระนั้น ยุคดังกล่าวก็อยู่ได้ไม่นานอันเป็นผลมาจากปัญหากระบวนการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1824 ซึ่งภายใต้พรรครีพับลิกัน-เดโมแครตนั้นมีผู้ลงสมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับคะแนนเสียงจากคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมด 5 คน ได้แก่ แอนดริว แจ็คสัน (Andrew Jackson) วิลเลียม ครอว์ฟอร์ด (William Crawford) จอห์น ควินซี อัดัมส์ (John Quincy Adams) เฮนรี เคลย์ (Henry Clay) และ จอห์น คัลฮอน (John C. Calhoun) ซึ่งทั้งห้าคนนี้ไม่มีผู้ใดได้คะแนนสูงเกินครึ่งหนึ่ง แม้ว่าแจ็คสันจะเป็นผู้ได้คะแนนลำดับแรกก็ตาม จึงทำให้อำนาจการเลือกตั้งประธานาธิบดีตกมาอยู่ในมือของสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งท้ายที่สุดแล้วก็ได้มีการลงมติให้ จอห์น ควินซี อัดัมส์เป็นผู้ชนะ ด้วยเหตุนี้ แจ็คสันที่มีความไม่พอใจต่อผลลัพธ์ดัง

กล่าว ผนวกกับสถานการณ์ของพรรครีพับลิกัน-เดโมแครตที่เริ่มแตกแยกกันเองภายใน ในที่สุดเขาจึงได้ออกมาจัดตั้งพรรคเดโมแครต (Democratic Party) ในปี ค.ศ. 1828 และทำการรณรงค์กับท้องถิ่นเพื่อการเลือกตั้งจนท้ายที่สุด เขาก็ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1829

อาจกล่าวได้ว่า แนวทางการจัดตั้งพรรคเดโมแครตของเจคสันนั้นเป็นต้นแบบสำคัญของการรณรงค์ของพรรคการเมืองในช่วงเวลาต่อมา เนื่องจากมีการใช้ “spoils system” ซึ่งหมายถึงการที่พรรคการเมืองที่ชนะการเลือกตั้งจะให้ตำแหน่งสำคัญในรัฐบาลแก่ผู้ทำงานช่วยเหลือพรรคนั้น ๆ ในตอนรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ก็การเกิดขึ้นของแนวทางเช่นนี้ได้ทำให้การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งไม่ได้จบเพียงแคในคูหาเท่านั้น หากแต่เป็นกิจกรรมทางสังคมพรรคการเมืองใช้สร้างเครือข่ายทางสังคมและการระดมเงินทุนที่ครอบคลุมไปถึงกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนการปิดนิก การจัดงานเลี้ยง การจัดกิจกรรมหาเสียง การเดินขบวน การจัดการประชุมของพรรค และกิจกรรมอื่น ๆ อีกมากมายทั้งก่อนและหลังวันเลือกตั้ง ทั้งนี้ แม้ว่าระบบดังกล่าวจะถูกยกเลิกในปี ค.ศ. 1883 จากการมีกฎหมายปฏิรูประบบราชการพลเรือน (Pendleton Civil Service Reform Act) ที่ไม่อนุญาตให้เจ้าหน้าที่รัฐบริจาการเงินให้พรรคการเมืองในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งแล้วก็ตาม แต่ผลลัพธ์ก็คือพรรคการเมืองต้องหันไปหาแหล่งสนับสนุนจากเศรษฐกิจใหญ่และสังคมอเมริกันในภาพรวมแทน (ประเด็นนี้จะกล่าวถึงอีกครั้งในหัวข้อถัดไป) ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนส่งผลต่อการทำให้ประชาชนมีความตระหนักรู้ทางการเมืองอีกด้วย โดยเป้าหมายของกิจกรรมทั้งหมดนี้ก็คือการสร้างความจงรักภักดีต่อพรรค (party loyalty) (White, 2022, p.38) ด้วยเหตุนี้กิจกรรมของพรรคการเมืองในสหรัฐฯ จึงต้องสร้างแบรนด์ (branding) ของพรรคไปด้วย ดังจะเห็นได้จากการทำผลิตภัณฑ์อย่างเช่นเข็มกลัด กระเป๋า หรือเครื่องประดับอื่น ๆ สำหรับประชาชนที่ชื่นชอบแนวทางของพรรคการเมืองนั้น ๆ ด้วย

จากแนวทางดังกล่าวของพรรคเดโมแครตที่เข้าถึงประชาชนและสร้างความจงรักภักดีจากประชาชนได้ จึงทำให้แม้ว่าต่อมา จะมีการก่อตั้งพรรครีพับลิกันขึ้นมาในปี ค.ศ. 1854 จากการรวมตัวของฝ่ายที่ต่อต้านการใช้แรงงานทาสและพรรคการเมืองต่าง ๆ ที่มีแนวทางตรงข้ามกับแนวทางของพรรคเดโมแครต จนท้ายที่สุดก็ได้อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) เป็นประธานาธิบดีคนแรกของพรรครีพับลิกันในปี ค.ศ. 1861 ซึ่งแน่นอนว่าแนวทางการจัดตั้งพรรครีพับลิกันนั้นจะมีลักษณะของแนวนโยบายแบบแฮมิลโตเนียน แต่พรรครีพับลิกันก็ใช้วิธีการในการเข้าถึงประชาชน การทำกิจกรรมกับประชาชน รวมไปถึงการสร้างความจงรักภักดีของประชาชนไม่ต่างไปจากแนวทางของพรรคเดโมแครต ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เห็นถึงการปรับตัวและเปลี่ยนแปลงของแนวคิดทางการเมืองอเมริกันในมีความสอดคล้องกับพัฒนาการที่เป็นอยู่มากขึ้น

อย่างไรก็ตาม เราจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันอุดมการณ์ของทั้งสองพรรคนี้มีการสลับซับซ้อน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงถือว่าเป็นอีกหัวใจสำคัญของพรรคการเมืองอเมริกัน ดังจะเห็นได้ว่าการจับขั้วใหม่ของพรรคการเมือง (party realignment) ซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนขั้วสลับข้างทางอุดมการณ์ นโยบาย อุดมการณ์ และหลักการของพรรคการเมืองในการเลือกตั้งอยู่หลายครั้งในประวัติศาสตร์

การเมืองอเมริกัน V. O. Key Jr. มองว่าการจับขั้วใหม่ของพรรคการเมืองนั้นมักจะเกิดขึ้นในการเลือกตั้งครั้งสำคัญ (critical election) ที่ก่อให้เกิดเปลี่ยนแปลงของความจงรักภักดีต่อพรรคการเมืองอย่างเช่นการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1860 ที่นำไปสู่การเพิ่มบทบาทของรัฐบาลกลางในสงครามกลางเมืองและการเกิดขึ้นของเสรีภาพแบบใหม่ในยุคของประธานาธิบดีลินคอล์น จากพรรครีพับลิกันที่ส่งเสริมนโยบายแบบแอมิลโตเนียน หรือการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1932 ที่ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวลท์ (Franklin D. Roosevelt) จากพรรคเดโมแครตได้ดำเนินนโยบายแบบแอมิลโตเนียนในการแก้ไขปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ จนก่อให้เกิดการสลับขั้วใหม่ โดยที่พรรคเดโมแครตสนับสนุนนโยบายแบบแอมิลโตเนียนมากขึ้น ในขณะที่พรรครีพับลิกันก็หันไปสนับสนุนนโยบายแบบเจฟเฟอร์สันนิยแทน ซึ่งได้กลายมาเป็นสมการทางการเมืองอเมริกันแบบในปัจจุบันนี้ ต่อมา Walter Dean Burnham ได้อธิบายถึงเงื่อนไขของการจับขั้วใหม่นี้ว่าจะประกอบไปด้วย

- มีการจัดการโครงสร้างของขั้วทางการเมืองอย่างรวดเร็วและฉับไว ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ
- มีการเกิดฝ่ายที่สามอันเป็นผลมาจากการที่การเมืองสองขั้วที่เป็นอยู่ไม่สามารถตอบโจทย์ ณ ช่วงเวลาขณะนั้นได้
- มีความตึงเครียดที่ไม่ปกติในระบบสังคมและเศรษฐกิจซึ่ง
- มีการแบ่งขั้วทางอุดมการณ์ และความแตกต่างทางด้านมุมมองที่มีต่อประเด็นต่าง ๆ ของพรรคการเมืองใหญ่มีมากเกินกว่าปกติ
- การจับขั้วใหม่มักจะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ยาวนาน และเป็นสิ่งที่กำหนดแนวทางของนโยบายสาธารณะที่สำคัญไปอีกกว่าศตวรรษ (Burnham, 1970, p.10)

เป็นที่น่าสังเกตว่า การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เป็นกระบวนการที่สวนทางกับการสร้างความจงรักภักดีต่อพรรคการเมือง แต่ความย้อนแย้งดังกล่าวก็เป็นพลวัตสำคัญต่อพัฒนาการเมืองทางการเมืองอเมริกันเช่นกัน และดูเหมือนว่าการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2024 นั้นก็เริ่มเห็นการจับขั้วใหม่ด้วยเช่นกัน โดยเมื่อพิจารณาจากแนวโน้มนโยบายของพรรค (party platform) ที่มีการประกาศในการประชุมใหญ่ของทั้งพรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตแล้วจะพบว่า ทั้งสองพรรคมีการผสมแนวนโยบายทั้งแบบแอมิลโตเนียนและเจฟเฟอร์สันนิยไว้ด้วยกันคล้าย ๆ กัน อันเป็นผลมาจากการแข่งขันกันทางการเมืองเพื่อระดมเสียงสนับสนุน ส่วนที่แตกต่างกันคือเรื่องของการใช้นโยบายเหล่านี้ในแต่ละประเด็น ดังจะอธิบายต่อไปนี้

ในประเด็นเรื่องเศรษฐกิจที่เป็นประเด็นแรกของแนวนโยบายของทั้งสองพรรคนั้นพรรครีพับลิกันมีแนวนโยบายแบบเสรีนิยมใหม่ (neoliberalism) ในการแก้ไขปัญหาค่าครองชีพที่สูงและภาวะเงินเฟ้อ โดยการปลดปล่อยพลังของอุตสาหกรรมพลังงาน ตัดลดงบประมาณที่ไม่จำเป็นแล้วนำมาส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจ ลดกฎระเบียบที่สร้างภาระทางการเงินให้แก่ครัวเรือนที่มีรายได้ปานกลางถึงต่ำ หดหย่อนการเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย ยุติความยุ่งยากของการเมือง

โลกที่เป็นอยู่เพื่อสร้างบรรยากาศการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ดี รวมไปถึงการปลดปล่อยการควบคุมอุตสาหกรรมนวัตกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นคริปโตปัญญาประดิษฐ์และเทคโนโลยีอวกาศนอกจากนั้น พรรครีพับลิกันยังเน้นย้ำถึงการนำความฝันของอเมริกันชนให้กลับมาอีกครั้งหนึ่งด้วย โดยการลดค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย การศึกษา การประกันสุขภาพ และค่าครองชีพจากการลดภาระเบียดเบียน และส่งเสริมทางเลือกและการแข่งขัน (The American Presidency Project, 2024)

ในขณะที่พรรคเดโมแครตยังคงมองปัญหาทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นว่าเป็นโจทย์ของการฟื้นฟูทางเศรษฐกิจ จึงมีแนวนโยบายที่จะลงทุนในระบบสาธารณูปโภคเพิ่มมากขึ้น ดึงภาคอุตสาหกรรมการผลิตให้กลับมายังสหรัฐฯ สร้างความเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างเท่าเทียมโดยให้ความสำคัญกับการสร้างงานที่มีคุณภาพแก่ชนชั้นกลาง ให้การสนับสนุนธุรกิจขนาดเล็กและการเกษตร และต่อสู้กับความยากจนโดยมีคำขวัญว่าจะ “ให้รางวัลกับงาน ไม่ใช่ความมั่งคั่ง” (rewards work, not wealth) (Democrat, 2024, pp.15-17) พรรคเดโมแครตจะลดภาษีสำหรับชนชั้นกลางและชนชั้นล่าง แต่จะเพิ่มอัตราภาษีรายได้สำหรับคนรวย จากเดิมที่เก็บเฉลี่ยอยู่ที่ 7% ให้กลายเป็นสูงสุดที่ 25% ในขณะที่ก็มีนโยบายที่จะลดค่าใช้จ่ายสำหรับคนทำงานให้น้อยลงโดยการที่รัฐบาลเดโมแครตจะไปเจรจากับบริษัทให้ลดผลกำไรลงมา ส่วนในด้านราคาพลังงานนั้น พรรคเดโมแครตมีนโยบายที่จะเพิ่มอุปทานจากการปล่อยน้ำมันจากคลังน้ำมัน Strategic Petroleum and Northeast Gasoline Supply ออกมาสู่ตลาดซึ่งจะช่วยลดราคาให้กับน้ำมันได้กว่า 25 เซนต์ต่อแกลลอน (Democrat, 2024, p.22)

ในขณะที่นโยบายด้านสังคมและการเมืองนั้น แนวทางของพรรครีพับลิกันมีเป้าหมายสำคัญในการต่อต้านวัฒนธรรมแบบ “ไวท์” (woke) ที่บั่นทอนและทำลายคุณค่าความพิเศษของอเมริกัน (American Exceptionalism) ภายใต้นโยบายของพรรครีพับลิกัน รัฐบาลกลางจะยุบกระทรวงศึกษาธิการและให้อำนาจในการจัดการอยู่กับรัฐบาลมลรัฐ แต่จะเพิ่มเครื่องมือต่างๆ ในการจัดการกับระบบการศึกษาและหลักสูตรการเรียนการสอนต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น จะไม่ยอมให้ผู้ชายมาแข่งขันในกีฬาของผู้หญิง จะไม่ยอมให้ใช้ภาษีของรัฐในการสนับสนุนการแปลงเพศ และไม่ให้การสนับสนุนโรงเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงเพศสภาพของตนเอง ทั้งหมดนี้เพื่อยุติ “ความคลั่งเพศแบบฝ่ายซ้าย” (Left-wing Gender Insanity) พร้อมกับการฟื้นฟูค่านิยมแบบอเมริกันต่าง ๆ ที่เสียหายไป ไม่ว่าจะเป็น ครอบครัวและชีวิตแบบอเมริกัน ระเบียบและกฎหมาย วิถีในการศึกษา ศิลปกรรม เสรีภาพในการนับถือศาสนา ฯลฯ (The American Presidency Project, 2024)

ส่วนแนวทางของพรรคเดโมแครตนั้นยังคงให้ความสำคัญกับ การขยายโอกาสทางการศึกษา การจัดการกับอาชญากรรมการกราดยิงผ่านการเพิ่มระเบียบการควบคุมการครอบครองปืน (gun control) และให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (climate change) รวมไปถึงการให้ความยุติธรรมต่ออาชญากรให้การกลับมาใช้ชีวิตในสังคมอีกด้วยนอกจากนั้นพรรคเดโมแครตยังยืนยันอีกด้วยว่าตนเองเป็นผู้ยืนหยัดในหลักการประชาธิปไตย ในขณะที่ทรัมป์เป็น

ผู้ทำลายประชาธิปไตย ภายใต้หัวข้อนี้ พรรคเดโมแครตมีนโยบายว่าจะแต่งตั้งผู้พิพากษาสูงที่มีอุดมการณ์แบบเดโมแครตเพิ่มขึ้น จะปฏิรูประบบการใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งจะปฏิรูปเรื่องการตั้งครุฑ จะให้ความสำคัญกับสิทธิสตรีและเพศทางเลือกอื่น ๆ (LGBTQI+) ที่หลากหลาย ให้มีความเท่าเทียมกันมากยิ่งขึ้น โดยรวมไปถึงความเท่าเทียมทางด้านสีผิวอีกด้วย (Democrat, 2024, pp.45-58)

ในประเด็นเรื่องการต่างประเทศ พรรครีพับลิกันมีนโยบายสำคัญในการให้ความสำคัญกับอเมริกาเป็นลำดับแรก (America First) ที่รัฐบาลกลางจะทำหน้าที่เจรจาต่อรองต่าง ๆ เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่แท้จริงของประชาชนชาวอเมริกันและดึงที่กล่าวไปแล้วว่าพรรครีพับลิกันมีนโยบายที่จะสร้างบรรยากาศระหว่างประเทศให้อุตสาหกรรมเติบโตทางเศรษฐกิจ พรรคจึงมีนโยบายที่จะสร้างสันติภาพผ่านความเข้มแข็ง (peace through strength) โดยการเพิ่มความเข้มแข็งให้แก่กองทัพอเมริกันและพันธมิตรต่อต้านจีน ทำลายการก่อการร้าย สร้างระบบ Iron Dome เพื่อป้องกันขีปนาวุธส่งเสริมคุณค่าแบบอเมริกันรักษาความปลอดภัยของมาตุภูมิและเขตแดนและฟื้นฟูอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ พรรครีพับลิกันจะทำให้อุตสาหกรรมของสหรัฐฯ มีขนาดที่ใหญ่ขึ้นและเข้มแข็งขึ้น (The American Presidency Project, 2024)

ส่วนพรรคเดโมแครตนั้น มีนโยบายที่จะปฏิรูประบบการรับคนเข้าเมืองให้มีความเข้มแข็งมากขึ้น และยังมีนโยบายที่จะเพิ่มความเข้มแข็งให้แก่ความเป็นผู้นำระดับโลกของอเมริกัน (strengthen American leadership worldwide) โดยจะยืนอยู่ข้างกลุ่มประเทศที่เป็นประชาธิปไตยเพื่อต่อต้านกลุ่มประเทศเผด็จการ โดยมองว่ายุโรปเป็นตัวช่วยให้โลกเห็นถึงการเป็นพันธมิตรกับสหรัฐฯ โดยในกรณีของยูเครนนั้น นโยบายของเดโมแครตคือจะต้องช่วยให้ยูเครนสามารถป้องกันอธิปไตยของตนเองไว้ให้ได้ จะต้องรักษาความเป็นเอกภาพของพันธมิตรข้ามแอตแลนติก และป้องกันไม่ให้เกิดสงครามโดยตรงกับรัสเซีย ในขณะที่จะมีการลดความเสี่ยงในการดำเนินความสัมพันธ์กับจีนให้น้อยลง ส่วนในประเด็นที่เกี่ยวกับอิสราเอลนั้นก็มีความสนใจในการส่งเสริมการหยุดยิงให้ได้ (Democrat, 2024, pp.77-91)

เมื่อพิจารณาในแง่ของนโยบายต่างประเทศแล้วก็จะเห็นได้ว่า ทั้งแนวทางของพรรครีพับลิกันและพรรคเดโมแครตต่างก็ตระหนักถึงสถานการณ์ของการเมืองโลกที่มีความตึงเครียดขึ้น และการกลับมาของตรรกะสงครามเย็น (Cold War) แต่ความต่างก็คือการเลือกหยิบเครื่องมือที่เป็นองค์ประกอบของตรรกะในการทำสงครามเย็นดังกล่าว โดยพรรครีพับลิกันนั้นให้ความสำคัญกับเรื่อง ‘การป้องปราม’ (deterrence) จึงให้ความสำคัญกับการเพิ่มความเข้มแข็งให้กับกองทัพของอเมริกันเองเพื่อป้องกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามมีความกล้าที่จะใช้ความรุนแรง จึงขอเรียกว่าเป็นนโยบายการป้องปรามแบบสังคมนิยม (realist deterrence policy) ในขณะที่แนวทางนโยบายของพรรคเดโมแครตนั้นให้ความสำคัญกับ ‘การสกัดกั้น’ (containment) ที่พิจารณาถึงการสร้างเขตอิทธิพล (sphere of influence) ของฝ่ายตนเองเพื่อถ่วงดุลกับฝ่ายตรงข้าม ซึ่งในกรณีนี้ก็คือการแบ่งขั้วแบ่งข้างระหว่างระบอบประชาธิปไตยที่เป็นพันธมิตรของสหรัฐฯ กับระบอบเผด็จการ

ที่เป็นพันธมิตรของรัสเซียและจีน ด้วยเหตุนี้จึงขอเรียกแนวนโยบายนี้ว่าเป็นการสกัดกั้นเชิงอุดมคติ (idealist containment policy)

ในขณะที่พรรคการเมืองอื่น ๆ นั้นจะมีลักษณะที่จะเน้นการรณรงค์เฉพาะประเด็นใด ประเด็นหนึ่งเท่านั้น ตัวอย่างเช่นพรรคกรีน (Green party) ก็ได้มีการออกแนวนโยบายของพรรคว่าจะส่งเสริมระบอบการจัดการสิ่งแวดล้อมโลก โดยการตัดงบประมาณทางการทหารเพื่อส่งเสริมสันติภาพ การจัดการใช้พลังงานจากปิโตรเลียมและหันมาใช้พลังงานที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้เพื่อรักษาสิ่งแวดล้อม การเพิ่มค่าแรงและการมีประกันสังคมเพื่อความยุติธรรมทางสังคม และการส่งเสริมการระดมเงินทุนสาธารณะ การถกอภิปรายอย่างเปิดกว้าง และระบบการลงคะแนนที่สะท้อนความเป็นตัวแทนอย่างแท้จริงเพื่ออ้างไว้ซึ่งประชาธิปไตยของสหรัฐฯ

ในขณะที่พรรคคอนสติติวชันก็มีแนวนโยบายที่ต้องการสร้างประเทศให้เป็นไปตามแนวทางของบิดาผู้ร่างรัฐธรรมนูญ (Founding Fathers) ของสหรัฐฯ บทหลักการของความตรงไปตรงมา (integrity) เสรีภาพ (liberty) และความเจริญก้าวหน้า (prosperity) โดยมีนโยบายว่าจะส่งเสริมเสรีภาพในการดำรงชีวิต ครอบครัว การนับถือศาสนา ฯลฯ สนับสนุนให้รัฐบาลมีความใกล้ชิดกับประชาชนโดยควรให้อำนาจต่อรัฐบาลมลรัฐมากยิ่งขึ้น ส่งเสริมความยุติธรรมตามหลักการในรัฐธรรมนูญและบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญ และยังคงส่งเสริมให้สหรัฐฯ ดำเนินนโยบายต่างประเทศไปบนแนวทางโดดเดี่ยวนิยม (isolationism) อีกด้วย

ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ แนวนโยบายของพรรคเล็กให้ความสำคัญกับบางประเด็นระดับจุลภาค (micro) เหล่านี้ก็มีความใกล้เคียงกับประเด็นที่พรรคใหญ่อย่างรีพับลิกันและเดโมแครตใช้เป็นจุดยืนในการหาเสียงด้วยเช่นกัน เนื่องจากจุดยืนของพรรคใหญ่ทั้งสองพรรคนี้มีความเป็นมหภาค (macro) มากกว่า จึงอาจนับเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้พรรคการเมืองระดับรัฐบาลกลางของสหรัฐฯ เหลือเพียงสองพรรคการเมืองที่ขับเคลื่อนกันในการช่วงชิงตำแหน่งทางการเมืองต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการได้รับคะแนนเสียงจากคณะผู้เลือกตั้ง แต่กระนั้นก็จะมีบางกรณีที่มีการที่พรรคที่มีแนวนโยบายแบบจุลภาคได้รับความนิยมจากประชาชนอเมริกันขึ้นมา โดยครั้งล่าสุดที่พรรคการเมืองอื่นนอกเหนือไปจากรีพับลิกันกับเดโมแครตได้รับคะแนนจากคณะผู้เลือกตั้ง โดยครั้งล่าสุดคือการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1968 ที่แม้ว่าผู้ชนะการเลือกตั้งในครั้งนั้นคือประธานาธิบดีรีชาร์ด นิกสัน (Richard Nixon) จากพรรครีพับลิกัน แต่ผู้สมัครจากพรรคที่สามคือ จอร์จ ซี วอลเลซ (Georg C. Wallace) จากพรรคอเมริกันอินดีเพนเดนซ์ (American Independent party) ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายขวาสุดกู่ ก็ได้คะแนนจากคณะผู้เลือกตั้งไปถึง 48 เสียง เนื่องจากในการเลือกตั้งครั้งนั้นมีประเด็นใหญ่ ๆ ที่สาธารณชนอเมริกันให้ความสนใจคือ สงครามเวียดนาม และการสังหารประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี (John F. Kennedy) กับ ดร. มาร์ติน ลูเธอร์ คิง (Dr. Martin Luther King) ซึ่งในกรณีนี้ก็เป็นที่ไปตามเงื่อนไขของ Burnham ที่กล่าวไว้ถึง การจับขั้วทางการเมืองใหม่ดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น

อย่างไรก็ตามก็ต้องพึงระลึกไว้เสมอว่า การพิจารณาที่แนวนโยบายของพรรคเช่นนี้ไม่

ว่าจะเป็นพรรคใหญ่หรือพรรคเล็กแบบนี้ก็ได้ไม่ได้หมายความว่าผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะดำเนินนโยบายตามที่พรรคประกาศเสมอไป เนื่องจากพรรคการเมืองมีหน้าที่เพียงแคให้ช่องทางในการระดมกำลังสนับสนุนเชิงนโยบายเท่านั้น แต่ผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งทางการเมืองก็ต้องเป็นผู้ริเริ่ม ดำเนินการ ต่อสู้ช่วงชิงทุกอย่างเอง โดยพรรคการเมืองจะเป็นผู้ให้การสนับสนุนเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ การพิจารณาการระดมเงินทุนของผู้สมัครและพรรคการเมืองจึงเป็นอีกหนึ่งหัวใจสำคัญของการเมืองอเมริกัน และเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้เราสามารถทำความเข้าใจพลวัตทางการเมืองในสหรัฐฯ ได้มากขึ้น

การระดมเงินทุนของผู้สมัครและพรรคการเมือง

“มีสองสิ่งที่สำคัญในการเมือง สิ่งแรกคือเงิน และข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ว่าสิ่งที่สองคืออะไร”

มาร์ค ฮันนา (Mark Hanna), ค.ศ. 1895 (cited in Charnock, n.d.)

ภายหลังจากความพยายามในการยกเลิก “spoils system” โดยการออกรัฐบัญญัติปฏิรูปการพลเรือนในปี ค.ศ. 1883 ก็กลับทำให้บทบาทของการใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งยิ่งมีความสำคัญเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก เนื่องจากพรรคการเมืองไม่สามารถรับเงินจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลางได้อีกต่อไป จึงทำให้วุฒิสมาชิกมาร์ค ฮันนาซึ่งรับบทบาทเป็นที่ปรึกษาด้านการรณรงค์หาเสียงของ วิลเลียม แมคคินลีย์ (William McKinley) ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรครีพับลิกันที่ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 1896 จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนวิธีการในการหาเงินเพื่อการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งไปอย่างสิ้นเชิง โดยฮันนาได้ใช้วิธีการเข้าหานายทุนใหญ่อย่าง เจ พี มอร์แกน (J. P. Morgan) กับจอห์น ดี ร็อกกี้เฟลเลอร์ (John D. Rockefeller) รวมถึงนายทุนคนอื่น ๆ เพื่อระดมเงินทุนสำหรับการรณรงค์หาเสียง โดยผลลัพธ์คือการที่เขาได้เงินรวมทั้งหมดยกกว่า 3.5 ล้านเหรียญ ซึ่งทำให้พรรครีพับลิกันสามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการจัดกิจกรรมหาเสียง การจัดการถกอภิปรายภายใน และการจัดทำแผ่นพับ โปสเตอร์ กระตุ่ม หรือป้ายโฆษณาอีกจำนวนมาก รวมไปถึงการลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์และมีการจ้างคณะทำงานอีกจำนวนมาก จึงทำให้พรรครีพับลิกันได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งครั้งดังกล่าวได้ และภายหลังจากนั้น บทบาทของเงินในการรณรงค์เลือกตั้งของสหรัฐฯ ก็มีความสำคัญมากขึ้นเป็นอย่างมาก ซึ่งก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ายังมีการใช้เงินมากขึ้นเท่าไร ระบบการเมืองในการเลือกตั้งก็ยังมีประสิทธิภาพและมีความก้าวหน้ามากขึ้นเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม การที่เงินมีบทบาทในการเมืองมากขึ้นก็ทำให้เกิดข้อถกเถียงในสังคมอเมริกันที่ว่า การใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งนั้นก่อให้เกิดความไม่เสมอภาคและขัดต่อหลักการ 1 คน 1 เสียงในการเลือกตั้งหรือไม่ เพราะการใช้เงินจำนวนมากในการเลือกตั้งนั้นทำให้ความสนใจและการมีส่วนร่วมอาจถูกจำกัดอยู่ในแวดวงของบุคคลที่ร่ำรวยเพียงบางกลุ่มเท่านั้น และทำให้คนรวยเหล่านี้ในหลายกรณีมีสิทธิ์และโอกาสมากกว่าประชาชนคนอื่น ๆ ดังเช่นกรณีของ รอสส์ เพรอตต์ (Ross Perot) มหาเศรษฐีชาวอเมริกันที่สามารถรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งโดยการใช้เงินของเขาจนในที่สุดก็สามารถมีชื่อปรากฏในบัตรเลือกตั้งเป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี

ที่ไม่สังกัดพรรคการเมืองในบัตรเลือกตั้งของการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 1992 แม้ว่าเขาจะไม่ประสบความสำเร็จก็ตาม แต่มันก็แสดงให้เห็นว่าเขามีเงินทุนเยอะกว่าก็ยอมทำให้มีความได้เปรียบมากกว่า ด้วยเหตุนี้ส่วนหนึ่งของสัคมอเมริกันจึงต้องการให้มีการจำกัดปริมาณการใช้เงินของปัจเจกบุคคลที่สามารถใช้ได้ในการสนับสนุนการเลือกตั้งต่อคนต่อครั้ง เพื่อให้เกิดความเสมอภาคในการเลือกตั้งอย่างแท้จริง ในขณะที่อีกฝ่ายก็มองว่า การใช้เงินในการสนับสนุนการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิในการแสดงความคิดเห็นซึ่งเป็นเนื้อหาสำคัญของบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญบทที่ 1 (the First Amendment) ที่ระบุว่า

คงเกรงจะไม่บัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งศาสนาประจำชาติ หรือห้ามเสรีภาพในการนับถือศาสนา หรือลดทอนเสรีภาพในการพูดหรือของสื่อ หรือสิทธิในการชุมนุมหรือรวมตัวของประชาชนโดยสงบเพื่อร้องทุกข์ต่อรัฐบาลในความคับข้องใจของพวกเขา (“Constitution of the United States, First Amendment,” 1791)

ซึ่งหากใครอยากจะสนับสนุนผู้สมัครชิงตำแหน่งคนใด ก็ย่อมเป็นสิทธิของเขาตามรัฐธรรมนูญในการแสดงออกถึงจุดยืนดังกล่าวเช่นกัน

กระนั้น ในความเป็นจริงแล้ว รัฐบาลกลางสหรัฐฯ ก็ได้มีความพยายามในการควบคุมการใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งมาโดยตลอด โดยเริ่มจากความพยายามในการจัดการกับ “spoils system” ในการเมืองอเมริกันในปี ค.ศ. 1867 ที่สภาคงเกรสได้มีการออกกฎหมายห้ามเจ้าหน้าที่ทหารเรือบริจาคเงินสนับสนุนการเลือกตั้ง และในปี ค.ศ. 1876 ก็ได้มีการออกกฎหมายที่ขยายขอบเขตการห้ามดังกล่าวไปสู่เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลางทั้งหมด โดยจุดสูงสุดของความพยายามดังกล่าวก็คือความสำเร็จในการผ่านกฎหมายปฏิรูปข้าราชการพลเรือน อันเป็นการยกเลิก “spoils system” อย่างเด็ดขาดโดยการไม่อนุญาตให้ลูกจ้างของรัฐบาลกลางทั้งหมดได้เงินบริจาคแก่การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1883 ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น (Pendleton Act, 1883) แต่ก็เป็นที่โต้เถียงกันไปแล้วเช่นกันว่า ผลลัพธ์ของชุดมาตรการดังกล่าวก็คือการที่ผู้สมัครและพรรคการเมืองต้องหันไประดมเงินทุนจากนายทุนที่มีความร่ำรวยและมีอิทธิพลทางเศรษฐกิจของประเทศแทน ซึ่งก็ยิ่งทำให้ช่องถ้อยกันว่าด้วยความไม่เสมอภาคในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งนั้นรุนแรงมากขึ้นไปอีก

ภายหลังจากนโยบายที่ต้องการจะปฏิรูปการใช้เงินในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งอย่างจริงจังโดยประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลต์ (Theodore Roosevelt) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1905 ซึ่งก็มิทั้งความพยายามที่จะควบคุมการบริจาคให้พรรคการเมือง และการควบคุมการใช้จ่ายของพรรคการเมืองในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง โดยในปี ค.ศ. 1907 สภาคงเกรสได้มีการออกกฎหมาย Tillman Act เพื่อห้ามไม่ให้บรรษัทบริจาคเงินใด ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเลือกตั้ง (The Tillman Act: 34 Stat. 864, 1907) แต่จากข้อจำกัดดังกล่าว ก็ได้มีการเริ่มการหาทางออกของการระดมเงินทุนเพื่อสนับสนุนประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 1944 โดย Congress of Industrial Organization—CIO

ที่มีการจัดตั้งคณะกรรมการการเมือง (Political Action Committees—PACs) มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1943 เพื่อระดมเงินทุนโดยการสร้างกองทุนแยกออกจากบริษัท และสามารถใช้จ่ายเงินต่าง ๆ ได้ตามที่ต้องการ ซึ่งคณะกรรมการการเมืองนี้เป็นสิ่งที่ไม่ผิดกฎหมายใด ๆ เนื่องจากไม่ได้เป็นการระดมเงินทุนจากบริษัทหรือสหภาพแต่เป็นจากสมาชิกของบริษัทหรือสหภาพ จึงถือว่าเป็นการใช้ช่องว่างของกฎหมายที่มีอยู่ (CIO Political Action Committee, n.d., p.2)

ภายหลังจากนั้นก็มีความพยายามที่จะควบคุมการใช้จ่ายของคณะกรรมการการเมืองอยู่เรื่อยมา โดยตาม Federal Election Campaign Act ในปี ค.ศ. 1971 ได้มีการบังคับให้คณะกรรมการการเมืองจำเป็นต้องขึ้นทะเบียนกับคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลกลาง (Federal Election Committee) โดยคณะกรรมการการเมืองสามารถบริจาคให้แก่ผู้ลงสมัครโดยตรงได้ถึง 5,000 เหรียญต่อการเลือกตั้ง และอีก 15,000 เหรียญให้แก่คณะกรรมการของพรรคการเมือง ส่วนการใช้จ่ายหรือการบริจาคในรูปแบบอื่นอย่างเช่นการทำโฆษณาส่งเสริมผู้สมัครนั้นสามารถทำได้โดยไม่มีเพดานจำกัด (Ghosh, 2022) และเนื่องจากการกำหนดเพดานดังกล่าวจึงให้เกิดคณะกรรมการการเมืองอีกประเภทหนึ่งขึ้นมาเพื่อเลี่ยงข้อจำกัดดังกล่าว คือ คณะกรรมการการเมืองที่ไม่ได้บริจาคเงินให้แก่ผู้ลงสมัครหรือคณะกรรมการพรรคการเมืองโดยตรง ซึ่งคณะกรรมการการเมืองประเภทนี้ถูกเรียกโดยคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลกลางว่า Super PACs ซึ่งในปัจจุบันมีกลุ่ม Super PACs ที่ลงทะเบียนกับคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลอยู่ 5,738 องค์กร ส่วนคณะกรรมการการเมืองที่บริจาคให้ทั้งแก่ผู้สมัคร คณะกรรมการของพรรคการเมือง และกิจกรรมอื่น ๆ นั้น ในปัจจุบันเรียกว่า Hybrid PACs ซึ่งมีอยู่กว่า 70,943 องค์กรที่ลงทะเบียนอยู่กับคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลกลาง (White, 2022, p.124)

ในส่วนความพยายามในการควบคุมการใช้จ่ายของพรรคการเมืองในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งเป็นการเฉพาะนั้น เริ่มต้นจากปี ค.ศ. 1910 ที่ได้มีการออกกฎหมาย Publicity Act ซึ่งควบคุมการใช้จ่ายเงินสำหรับการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งของพรรคการเมือง โดยในการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวในปี ค.ศ. 1911 ได้มีการกำหนดเพดานการใช้จ่ายในการหาเสียงเลือกตั้งของพรรคการเมืองที่สามารถใช้ได้ต่อผู้สมัครในตำแหน่งต่าง ๆ (The Publicity Act: 36 Stat. 822, 1910; The 1911 Amendments to the Publicity Act: 37 Stat. 25, 1911) และจากสถานการณ์และบริบทแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป กฎหมายดังกล่าวก็ถูกแทนที่โดย Federal Election Campaign Act ในปี ค.ศ. 1971 ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อจำกัดปริมาณการใช้จ่ายในการรณรงค์หาเสียงกับสื่อโทรทัศน์ และการควบคุมวิธีการระดมเงินทุนของพรรคการเมือง และยังมีกำหนด อย่างไรก็ตามภายหลังจากกรณี Buckley v. Valeo ในปี ค.ศ. 1976 ที่มีการตัดสินจากศาลสูงว่า การกำหนดปริมาณการใช้จ่ายเงินของพรรคการเมืองนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ ส่งผลให้ต้องมีการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวในปี ค.ศ. 1979 ที่อนุญาตให้พรรคการเมืองสามารถจ่ายเงินได้อย่างไม่มีการจำกัดในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการรณรงค์ให้ประชาชนออกมาลงทะเบียนหรือออกมาใช้สิทธิใช้เสียงในการเลือกตั้ง แต่ก็ต้องมีการรายงานต่อคณะกรรมการเลือกตั้งของรัฐบาลกลาง โดยการใช้

จ่ายเงินประเภทนี้มีศัพท์เรียกว่า “hard money” นอกจากนี้ภายใต้การแก้ไขกฎหมายดังกล่าว พรรคการเมืองยังสามารถใช้จ่ายโดยไม่จำเป็นต้องมีการควบคุมจากคณะกรรมการการเลือกตั้งเพื่อกิจกรรมการรณรงค์ภายในของพรรค หรือกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลกลาง ซึ่งการใช้จ่ายเงินประเภทนี้เรียกว่า “soft money” ทั้งนี้ เนื่องจากการใช้ soft money ในการเมืองอเมริกันมีเพิ่มมากขึ้นเป็นอย่างมาก ในปี ค.ศ. 2002 จึงได้มีความพยายามในการควบคุมการใช้ soft money ดังกล่าวผ่านกฎหมาย Bipartisan Campaign Reform Act ที่มีการบังคับให้การโฆษณาต่าง ๆ ที่ใช้ soft money แล้วเกี่ยวข้องกับกาโฆษณาหรือส่งเสริมผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งนั้นจำเป็นต้องได้รับการรับรองจากตัวผู้ลงสมัครเสียก่อน (Bipartisan Campaign Reform Act of 2002, 2002)

อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้ยังไม่ได้รวมไปถึงการระดมเงินทุนและการใช้จ่ายของผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งเอง ซึ่งจากระบบการคัดเลือกบุคคลที่พรรคจะส่งให้เป็นผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งอย่างการเลือกตั้งขั้นต้น (primaries) นั้นก็บังคับให้ตัวผู้สมัครต้องระดมเงินทุนด้วยตัวเองเช่นกัน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเหตุผลที่ว่า ผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งจะสามารถทำหรือไม่ทำตามนโยบายของพรรคก็ได้ ทั้งนี้ ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นถึงเพดานการรับบริจาคของผู้สมัคร PACs และคณะกรรมการพรรคในระดับต่าง ๆ ที่จัดทำโดยคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐบาลกลางสำหรับการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2024

ตารางที่ 3 เพดานการบริจาคในการเลือกตั้งของปี ค.ศ. 2023 – 2024

		Recipient				
		Candidate committee	PAC† (SSF and nonconnected)	Party committee: state/district/ local	Party committee: national	Additional national party committee accounts‡
Donor	Individual	\$3,300* per election	\$5,000 per year	\$10,000 per year (combined)	\$41,300* per year	\$123,900* per year
	Candidate committee	\$2,000 per election	\$5,000 per year	Unlimited transfers	Unlimited transfers	
	PAC: multicandidate	\$5,000 per election	\$5,000 per year	\$5,000 per year (combined)	\$15,000 per year	\$45,000 per year
	PAC: non-multicandidate	\$3,300* per election	\$5,000 per year	\$10,000 per year (combined)	\$41,300* per year	\$123,900* per year
	Party committee: state/district/local	\$5,000 per election	\$5,000 per year	Unlimited transfers	Unlimited transfers	
	Party committee: national	\$5,000 per election**	\$5,000 per year	Unlimited transfers	Unlimited transfers	

ที่มา: Federal Election Commission, 2024. ‘Contribution limits,’

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า มีความพยายามในการควบคุมการระดมและการใช้เงินสำหรับการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งมาโดยตลอด แต่ในทางกลับกันความพยายามดังกล่าวก็มักจะมีช่องโหว่

ให้เกิดการหลีกเลี่ยงข้อกฎหมายต่าง ๆ ได้อย่างเสมอ และการแก้ไขปัญหานี้ ๆ ก็มักจะนำไปสู่การเกิดปัญหาใหม่ ๆ ตามมาเสมอเช่นกัน และข้อถกเถียงในประเด็นที่ว่าด้วยบทบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 1 นั้นก็ยังคงเป็นประเด็นใหญ่ในการถกเถียงอยู่โดยตลอด แต่กระนั้นจากเงื่อนไขของการเลือกตั้งตำแหน่งต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือตำแหน่งประธานาธิบดีที่บังคับให้พรรคการเมืองจำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมาก จึงทำให้พรรคการเมืองที่มีขนาดใหญ่ย่อมต้องหาช่องทางในการระดมเงินทุนเพื่อใช้จ่ายในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง จึงทำให้ความพยายามปฏิรูปการระดมเงินทุนดังกล่าวรวมไปถึงความพยายามที่จะหาช่องโหว่ทางกฎหมายมีลักษณะที่เห็นพ้องต้องกันระหว่างสองพรรคการเมืองใหญ่ (bipartisan) ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ระบบสองพรรคการเมืองมีความเข้มแข็งและเหนียวแน่นในการเมืองอเมริกัน

สรุป

กล่าวโดยสรุป ระบบสองพรรคการเมืองที่เข้มแข็งในสหรัฐอเมริกาเกิดขึ้นจากระบบสหพันธรัฐที่ให้อำนาจอธิปไตยแก่รัฐในการกำหนดกรอบกติกาเกี่ยวกับการเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้งที่เป็นผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีที่แท้จริง ซึ่งระบบดังกล่าวมีทั้งส่วนที่รัฐบาลสหรัฐมีเหมือนกันคือการใช้ระบบ winner-takes-all ที่ทำให้การเลือกผู้แทนของประชาชนจำเป็นต้องเลือกในเชิงยุทธศาสตร์มากกว่าที่จะเป็นในเชิงอุดมคติ ในขณะที่ส่วนที่แตกต่างกันก็คือการกำหนดกติกาย่อย ๆ ที่ว่าด้วยตัวผู้สมัครที่จะสามารถมีรายชื่อปรากฏในบัตรเลือกตั้งของมลรัฐนั้น ๆ ได้ ซึ่งเงื่อนไขนี้ผนวกกับหน้าที่ของพรรคการเมืองในการเมืองอเมริกันทำให้มีเพียงพรรคการเมืองใหญ่ ๆ ที่มีความสามารถในการระดมเงินทุนได้จำนวนมากเท่านั้นที่จะสามารถเข้าสู่การเมืองในระดับรัฐบาลกลางได้ ซึ่งในอีกทางหนึ่งคือ ถึงแม้ว่าพัฒนาการของพรรคการเมืองและการระดมเงินเพื่อรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งจะเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าไปตามสถานการณ์ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ทั้งสองอย่างนี้คือพลวัตสำคัญของการเมืองอเมริกัน

บรรณานุกรม

- Ballotpedia. (2024). **List of political parties in the United States**. Retrieved August 11, 2024 from https://ballotpedia.org/List_of_political_parties_in_the_United_States
- Bipartisan Campaign Reform Act of 2002**. (2002). https://www.law.cornell.edu/wex/bipartisan_campaign_reform_act_of_2002.
- Burnham, W. D. (1970). **Critical Elections and the Mainsprings of American Politics**. New York: Norton.
- Carini, B. (2024). **Green Party View – A write-in vote for Jill Stein is a vote for democracy**. Retrieved October 21, 2024 from https://www.gp.org/write_in_vote_for_jill_stein_is_a_vote_for_democracy.
- Charnock, E. J. (N.D.). **Money and the Financing of Campaigns**. Retrieved October 22, 2024 from <https://www.civilpolitics.org/money-and-financing-campaigns/>.
- Chase Oliver for President. (2024). **Chase and Mike on The ballot in 47 states**. Retrieved October 21, 2024 from <https://votechaseoliver.com/ballot-access/>.
- CIO Political Action Committee. (N.D.). **CIO Political Action Committee (PAC) Collection Papers, 1943 – 1960's**. Retrieved October 23, 2024 from <https://reuther.wayne.edu/files/LR000647.pdf>.
- Democrat. (2024). **'24 Democratic Party Platform**. Retrieved August 19, 2024 from <https://democrats.org/wp-content/uploads/2024/08/FINAL-MASTER-PLATFORM.pdf>.
- Federal Election Commission. (2024). **Contribution limits**. Retrieved October 20, 2024 from <https://www.fec.gov/help-candidates-and-committees/candidate-taking-receipts/contribution-limits/>.
- Ghosh, S. (2022). 'PACs, Super PACs and More: Your Guide to Key Election Spending Vehicles,' **CLC**. Retrieved September 15, 2022 from <https://campaignlegal.org/update/pacs-super-pacs-and-more-your-guide-key-election-spending-vehicles>
- National Association of Secretaries of State. (2020). **State Laws regarding Presidential Ballot Access for General Election**, January 2020. Retrieved October 20, 2024 from https://www.nass.org/sites/default/files/surveys/2020-07/research-ballot-access-president-Jan20_0.pdf.
- Pendleton Act**. (1883). <https://www.archives.gov/milestone-documents/pendleton-act>.

- The 1911 Amendments to the Publicity Act: 37 Stat. 25.** (1911). <https://www.cambridge.org/core/books/abs/basic-documents-in-federal-campaign-finance-law/publicity-act-36-stat-822-1910-the-1911-amendments-to-the-publicity-act-37-stat-25-1911/34B55E158863B3873D40CEC9AA1BCC30>.
- The American Presidency Project. (2024). **2024 GOP Platform: Make America Great Again!** Retrieved July 8, 2024 from <https://www.presidency.ucsb.edu/documents/2024-republican-party-platform>.
- The Publicity Act: 36 Stat. 822.** (1910). <https://www.cambridge.org/core/books/abs/basic-documents-in-federal-campaign-finance-law/publicity-act-36-stat-822-1910-the-1911-amendments-to-the-publicity-act-37-stat-25-1911/34B55E158863B3873D40CEC9AA1BCC30>.
- The Tillman Act: 34 Stat. 864.** (1907). <https://www.cambridge.org/core/books/abs/basic-documents-in-federal-campaign-finance-law/tillman-act-34-stat-864-1907/B544B28C42F38C6850E2C9EAA7A0E465>.
- U.S. Const.** (1789). <https://constitution.congress.gov/constitution/>.
- U.S. Const. amend. I.** (1791). <https://constitution.congress.gov/constitution/amendment-1/>.
- U.S. General Services Administration. (N.D.). **Electoral College.** Retrieved October 20, 2024 from <https://www.usa.gov/electoral-college>
- Washington, G. (1976). **George Washington's Farewell Address to the People of the United States**, 19 September 1796. Retrieved August 13, 2024 from <https://www.govinfo.gov/content/pkg/GPO-CDOC-106sdoc21/pdf/GPO-CDOC-106sdoc21.pdf>.
- Wasserman, G. (2013). **kānmūrang āmērikan : khrōngsāng sathāban krabūankān.** [The basics of American politics] (Thiparat, P. & Nogsuan Sawasdee, S., Trans.) Bangkok: Faculty of Political Science, Chulalongkorn University.
- White, J. K. & Kerbel, M. R. (2022). **American Political Parties: Why They Formed, How They Function, and Where They're Headed.** Kansas: University Press of Kansas.

ภาคผนวก
กติกาของการมีชื่อในบัตรเลือกตั้งประธานาธิบดีของแต่ละมลรัฐในสหรัฐอเมริกา

อลาบามา (9)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องรับรองชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐธรรมนูญของมลรัฐ ภายใน 82 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองดังกล่าวจะต้องได้รับคะแนนเสียงมากกว่า 20% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องมีรายชื่อของผู้มีสิทธิเลือกตั้งรับรองอย่างน้อย 5,000 รายชื่อ พร้อมทั้งต้องเสนอชื่อรองประธานาธิบดีและคณะผู้เลือกตั้งด้วย
อลาสก้า (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องรับรองชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีต่อรัฐธรรมนูญของมลรัฐ ภายในวันที่ 15 กันยายน โดยพรรคการเมืองจะต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 3% ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนของคะแนนเสียงทั้งหมดสำหรับตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐหรือประธานาธิบดี กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องมีรายชื่อของผู้มีสิทธิเลือกตั้งรับรองอย่างน้อย 1,000 รายชื่อและต้องเสนอชื่อภายในวันจันทร์แรกของเดือนสิงหาคมในปีที่มีการเลือกตั้ง
อาร์โซนา (11)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องเสนอชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีต่อรัฐธรรมนูญของมลรัฐ ภายใน 80 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองจะต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนของคะแนนเสียงทั้งหมดสำหรับตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐหรือประธานาธิบดี หรืออาจเป็นองค์กรอื่นใดที่ลงทะเบียนไว้กับมลรัฐซึ่งต้องมีผู้มีสิทธิเลือกตั้งรับรองไม่ต่ำกว่า 1% และ 1/3% ของการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐหรือประธานาธิบดีครั้งก่อนหน้า โดยโดยคำร้องดังกล่าวจะต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในอย่างน้อย 5 เขตที่แตกต่างกัน และลายเซ็นอย่างน้อย 10% จะต้องมาจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตที่มีประชากรน้อยกว่า 500,000 คน กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องมีรายชื่อของผู้มีสิทธิเลือกตั้งรับรองอย่างน้อย 3% ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดและต้องยื่นก่อน

อาร์คันซอ (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องเสนอชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีนครหลวงของมลรัฐภายในวันที่ 15 กันยายน โดยพรรคการเมืองจะต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 3% ในการเลือกตั้งครั้งก่อนหน้า กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของกลุ่มการเมืองอาจได้รับสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยยื่นคำร้องที่มีชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 1,000 คนต่อเลขาธิการรัฐไม่เกินวันจันทร์แรกของเดือนสิงหาคม กลุ่มดังกล่าวจะต้องยื่นหนังสือรับรองที่ระบุชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อเลขาธิการรัฐไม่เกิน 75 วันก่อนการเลือกตั้ง และต้องรับรองรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งประธานาธิบดีต่อเลขาธิการรัฐไม่เกินวันที่ 15 กันยายน
แคลิฟอร์เนีย (54)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องเสนอชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีนครหลวงของมลรัฐ ไม่เกินวันที่ 1 ตุลาคม โดยพรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติเหมาะสมคือพรรคการเมืองที่ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีอิสระอาจได้รับสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปโดยยื่นคำประกาศการลงสมัครรับเลือกตั้งของผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีแต่ละคนและเอกสารการเสนอชื่อที่ลงนามโดยผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนอย่างน้อย 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดในรัฐต่อเจ้าหน้าที่การเลือกตั้งประจำมลรัฐไม่เกิน 88 วันก่อนการเลือกตั้ง
โคโลราโด (10)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ต้องเสนอชื่อภายในวันที่ 1 กรกฎาคม โดยในกรณีพรรคการเมืองใหญ่ที่สามารถเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีได้จะต้องได้รับคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า 10% ในการเลือกตั้งระดับมลรัฐ ส่วนในกรณีพรรคการเมืองเล็กจะต้องได้รับคะแนนเสียง 1% จากการเลือกตั้ง 2 ครั้งก่อนหน้า และต้องมีจำนวนผู้ลงทะเบียนเลือกตั้งไม่ต่ำกว่า 1,000 คน กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ไม่ได้สังกัดพรรคการเมืองใดสามารถขอรับสิทธิลงคะแนนเสียงสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยการยื่นคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 5,000 คน และแจ้งการยอมรับการเสนอชื่อจากผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและผู้มีสิทธิเลือกตั้งแต่ละคน ต่อรัฐมนตรีนครหลวงของมลรัฐ ไม่เกิน 90 วันก่อนการเลือกตั้ง คำสมัคร ผู้สมัครต้องจ่ายเงิน 500 USD ก่อนการเลือกตั้ง 90 วัน

คอนเน็คติคัต (7)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองใหญ่ต้องยื่นรายชื่อผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ ไม่เกิน 14 วันหลังจากการประชุมใหญ่ของรัฐสิ้นสุดลง พรรคการเมืองเล็กต้องรับรองรายชื่อผู้ได้รับการเสนอชื่อต่อรัฐมนตรีมหาดไทยไม่เกิน 62 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองใหญ่คือพรรคการเมืองที่ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 20% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐครั้งก่อนหน้า ส่วนพรรคการเมืองเล็กคือพรรคที่ได้รับคะแนนเสียง 1% ของจำนวนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐครั้งก่อนหน้า กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ไม่ได้รับการเสนอชื่อจากพรรคการเมืองเล็กหรือใหญ่สามารถขอใช้สิทธิลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยการยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกิน 90 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเท่ากับ 1% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนให้ดำรงตำแหน่งในการเลือกตั้งครั้งล่าสุด หรือ 7,500 คน
เดลาแวร์ (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีสิทธิ์แต่ละพรรคต้องยื่นหนังสือรับรองการเสนอชื่อต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่เกินวันที่ 1 กันยายน โดยต้องมีชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี หากพรรคการเมืองจัดการประชุมใหญ่ระดับชาติ หนังสือรับรองดังกล่าวจะต้องยื่นภายในวันอังคารถัดจากการประชุมใหญ่ หรือวันที่ 15 กันยายน ก่อนวันใดวันหนึ่งก่อน ทั้งนี้ พรรคการเมืองคือองค์กรทางการเมืองที่เสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดี หรือเสนอชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งต้องตัดสินใจกันในการเลือกตั้งทั่วไป พรรคการเมืองที่จะมีรายชื่ออยู่ในบัตรเลือกตั้งทั่วไปได้หากจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนในนามของพรรคการเมืองนั้นเท่ากับอย่างน้อย 10/100 ของ 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดที่ลงทะเบียนในรัฐ ณ วันที่ 31 ธันวาคมของปีก่อนการเลือกตั้งทั่วไป กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ไม่ได้สังกัดพรรคการเมืองใดสามารถมีชื่อปรากฏในบัตรเลือกตั้งทั่วไปได้โดยการยื่นคำประกาศว่าไม่ได้สังกัดพรรคการเมืองใดต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่เกินวันที่ 1 กันยายน พร้อมคำร้องเสนอชื่อที่ลงนามโดยผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดที่ลงทะเบียนไว้ ณ วันที่ 31 ธันวาคมของปีก่อนหน้าการเลือกตั้งทั่วไป
ดี.ซี. (3)	ไม่มีข้อมูล

ฟลอริดา (30)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมืองใหญ่อาจมีสิทธิในการมีชื่อในบัตรเลือกตั้งทั่วไปได้ โดยผู้ว่าการมลรัฐจะต้องแต่งตั้งคณะผู้เลือกตั้งให้แก่ผู้สมัครแต่ละคนโดยต้องไม่เกินวันที่ 1 กันยายน ส่วนพรรคการเมืองเล็กก็ต้องมีการจัดการประชุมพรรคและการเสนอรายชื่อผู้สมัครก่อนวันที่ 1 กันยายนต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐเช่นกัน โดยพรรคการเมืองเล็กคือกลุ่มใดๆ ที่ในวันที่ 1 มกราคมก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น มีผู้ลงทะเบียนเป็นสมาชิกมากกว่า 5% ของผู้เลือกตั้งที่ลงทะเบียนทั้งหมดของมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครไม่สังกัดพรรคต้องยื่นคำร้องที่มีการลงนามรับรองโดยผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนแล้ว 1% ของรัฐต่อกระทรวงมหาดไทยภายในวันที่ 15 กรกฎาคม
จอร์เจีย (16)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่เสนอชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีจะต้องจัดการประชุมพรรคอย่างน้อย 150 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไปหรือในปีที่มีการประกาศผลสามะในประชากรคือ 120 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองหมายถึงองค์การทางการเมืองที่ได้เสนอชื่อผู้ว่าการมลรัฐในการเลือกตั้งครั้งสุดท้ายและผู้สมัครได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 20% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนในมลรัฐสำหรับตำแหน่งนั้น หรือเสนอชื่อผู้สมัครประธานาธิบดีในการเลือกตั้งครั้งสุดท้ายและผู้สมัครได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 20% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนสำหรับตำแหน่งนั้น กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอิสระ หรือผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากกลุ่มการเมืองสามารถลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปโดยยื่นคำร้องเสนอชื่อไปยังรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันอังคารที่สองของเดือนกรกฎาคม คำร้องเสนอชื่อต้องมีผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนแล้ว 7500 คนที่มีสิทธิลงคะแนนในครั้งสุดท้ายที่มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีลงนาม ผู้สมัครต้องยื่นแจ้งให้รัฐมนตรีว่ามหาดไทยของมลรัฐทราบไม่เกินวันอังคารที่สองของเดือนกรกฎาคมนี้ และจ่ายค่าธรรมเนียมเท่ากับ 3% ของค่าธรรมเนียมประจำปีของตำแหน่ง

ฮาวาย (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมืองที่ผ่านการรับรองลงคะแนนสำหรับการเลือกตั้งทั่วไป พรรคการเมืองที่ผ่านการรับรองต้องยื่นต่อเจ้าหน้าที่การเลือกตั้งสูงสุดไม่เกินวันที่ 60 ก่อนการเลือกตั้ง และส่งคำร้องรวมถึงชื่อของผู้สมัครของพรรคสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี รวมถึงค่าแถมที่ว่าผู้สมัครนั้นได้รับการคัดเลือกจากทั้งพรรคในรัฐและพรรคระดับชาติ โดยพรรคระดับชาติคือพรรคที่ได้รับการยอมรับเพื่อเข้าสู่บัตรลงคะแนนในอย่างน้อยหนึ่งรัฐนอกจากรัฐฮาวาย หรือพรรคที่ได้รับการพิจารณาจากเจ้าหน้าที่การเลือกตั้งสูงสุดว่าได้พยายามโดยแท้จริงในการเป็นพรรคระดับชาติ โดยเกณฑ์การพิจารณาถือเป็นพรรคที่ได้รับ: - อย่างน้อย 10% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับตำแหน่งต่าง ๆ ทั้งทั้งมลรัฐหรือในอย่างน้อย 50% ของเขตการเลือกตั้งรัฐสภา หรือ; - อย่างน้อย 4% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนให้กับสำนักงานทั้งหมดของวุฒิสมาชิกของมลรัฐ หรือ; - อย่างน้อย 4% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนให้กับสำนักงานทั้งหมดของผู้แทนราษฎรทั่วทั้งมลรัฐ หรือ; - อย่างน้อย 2% ของคะแนนเสียงที่ลงคะแนนให้กับสำนักงานทั้งหมดของวุฒิสมาชิกของมลรัฐและสำนักงานทั้งหมดของผู้แทนราษฎรที่รวมทั่วทั้งมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีบุคคลหรือผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคหรือกลุ่มที่ไม่ใช่พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติสามารถเข้าถึงการลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยการยื่นคำร้องต่อเจ้าหน้าที่การเลือกตั้งหัวหน้านายอย่างน้อยกว่า 90 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป พร้อมคำร้องที่มีการลงนามรับรองของอย่างน้อย 1% ของจำนวนคะแนนเสียงที่ลงคะแนนในมลรัฐในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุด
ไอดาโฮ (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองแต่ละพรรคต้องรับรองรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และรายชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี ให้กับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 1 กันยายน นอกเสียจากจะได้รับการขยายเวลานาน 5 วันจากรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ โดยพรรคการเมืองคือองค์กรของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งในรัฐหรือระดับชาติ 3 คนขึ้นไป ถูกระบุภายใต้ชื่อพรรคในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด หรือมีผู้สมัครชิงตำแหน่งในรัฐหรือระดับชาติในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดที่ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 3% ของคะแนนรวมที่ได้กับผู้ว่าการหรือผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอิสระสามารถได้รับสิทธิ์เข้าไปในบัตรเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปโดยการยื่นเอกสารกับรัฐมนตรีการต่างประเทศไม่เกินวันที่ 25 สิงหาคมก่อนการเลือกตั้ง โดยใช้คำร้องที่ลงชื่อโดยผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 1,000 คน ผู้สมัครต้องยื่นเอกสารที่รัฐมนตรีการต่างประเทศไม่เกินวันที่ 1 กันยายน ซึ่งระบุชื่อของผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี

อลิสรอยส์ (19)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีชื่อเสียงแต่ละพรรคต้องรับรองต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐบาลใน 2 วัน หลังจากการประชุมพรรคเพื่อสรรหาผู้แทนชื่อของผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีของพรรค โดยพรรคการเมืองที่มีชื่อเสียงคือพรรคการเมืองที่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดสำหรับตำแหน่งในสหรัฐและเขตได้รับคะแนนเสียงมากกว่า 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้ผู้ว่าการสหรัฐ และพรรคการเมืองดังกล่าวต้องได้รับคะแนนเสียงมากกว่า 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนทั่วทั้งรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปในครั้งก่อนวันเลือกตั้งขั้นต้นที่เป็นพรรคการเมืองที่มีชื่อเสียง กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่เป็นอิสระ หรือผู้สมัครจากพรรคการเมืองใหม่ สามารถเข้าถึงการลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปได้ โดยยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่น้อยกว่า 134 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงจำนวน 1% ของจำนวนผู้ลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปทั่วประเทศครั้งก่อนหน้านี้ หรือ 25,000 คน แล้วแต่อย่างใดจะน้อยกว่า คำร้องต้องระบุรายชื่อของผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีด้วย
อินเดียน่า (11)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองขั้นตอนการเลือกตั้งไม่เกินวันอังคารที่ 2 ของเดือนกันยายนรายชื่อของผู้ได้รับการเสนอชื่อสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อของผู้ได้รับการเสนอชื่อสำหรับตัวแทนเลือกตั้งประธานาธิบดี โดยพรรคการเมืองหมายถึงพรรคการเมืองสองพรรคที่ได้รับการเสนอชื่อสำหรับตำแหน่งรัฐมนตรีมหาดไทยของสหรัฐในการเลือกตั้งครั้งล่าสุดที่ได้รับจำนวนคะแนนเสียงสูงสุดและอันดับสองสูงสุดอย่างทั่วประเทศในตำแหน่งนั้น พรรคการเมืองยังมีคุณสมบัติเพื่อเสนอชื่อผู้สมัครสำหรับตัวแทนเลือกตั้งประธานาธิบดีหากผู้ได้รับการเสนอชื่อของพรรคในการเลือกตั้งครั้งล่าสุดสำหรับตำแหน่งรัฐมนตรีมหาดไทยของสหรัฐได้รับคะแนนเสียงรวมอย่างน้อย 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงในตำแหน่งนั้น กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีอิสระหรือผู้สมัครที่เป็นหนึ่งในพรรคการเมืองเล็กที่ไม่มีสิทธิเสนอชื่อโดยการประชุมสามารถเข้าถึงบัตรลงคะแนนสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยการยื่นต่อฝ่ายการเลือกตั้งไม่เกินวันที่ 15 กรกฎาคม ซึ่งต้องมีการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรและคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนซึ่งเท่ากับ 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในการเลือกตั้งครั้งล่าสุดรายชื่อของผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีรวมทั้งรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีจะต้องถูกยื่นต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของสหรัฐไม่เกินวันอังคารที่สองของเดือนกันยายน

ไอโอว่า (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องยื่นต่อรัฐมนตรียุทธศาสตร์ภายใน 81 วันก่อนวันเลือกตั้ง รายชื่อผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อผู้เลือกประธานาธิบดีหากการประชุมระดับชาติของพรรคการเมืองเลื่อนออกไปหลังจาก 89 วันก่อนวันเลือกตั้ง รายชื่อผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต้องได้รับการยืนยันภายใน 5 วันหลังจากการเลื่อนออกไป เป็นทางเลือกแทนการยืนยันโดยคณะกรรมการกลางของรัฐของพรรคการเมือง ใบรับรองการเสนอชื่อที่ออกโดยการประชุมระดับชาติของพรรคการเมืองนั้นสามารถใช้ในการยืนยันรายชื่อผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีของพรรคได้ โดยพรรคการเมืองคือพรรคที่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งสุดท้าย หรือผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐในการเลือกตั้งครั้งล่าสุด ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 2% ของคะแนนเสียงรวมทั้งคะแนนให้กับผู้สมัครชิงตำแหน่งนั้น ๆ ในการเลือกตั้งนั้น กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในฐานะอิสระหรือผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากองค์กรการเมืองที่ไม่มีการประชุมเลือกตั้งหรือการประชุมพรรคสามารถเข้าถึงบัตรเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยยื่นต่อเลขาธิการแห่งรัฐภายในไม่เกินวันที่ 81 ก่อนการเลือกตั้ง การรับรองการสมัครและคำร้องที่มีลายเซ็นอย่างน้อย 1500 คนจากผู้ออกเสียงที่มีสิทธิซึ่งอาศัยอยู่ในอย่างน้อย 10 เขตของรัฐ การยื่นเอกสารต้องรวมรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีด้วย
แคนซัส (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับจะต้องรับรองต่อเลขาธิการแห่งรัฐว่ามีรายชื่อของผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี การรับรองนี้อาจรวมถึงชื่อของผู้สมัครชิงประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีด้วย พรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับคือพรรคการเมืองที่เสนอชื่อบุคคลอย่างน้อยหนึ่งตำแหน่งในระดับรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งใดครั้งหนึ่ง และผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อในการตำแหน่งในระดับมลรัฐใด ๆ ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงที่ถูกลงคะแนนในการเลือกตั้ง พรรคการเมืองอาจได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการโดยการยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรียุทธศาสตร์ของมลรัฐภายในวันที่ 1 มิถุนายน ก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น โดยมีรายชื่อผู้ลงนามสนับสนุนอย่างน้อย 2% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่เป็นอิสระสามารถเข้าถึงบัตรเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปโดยการยื่นต่อเลขาธิการแห่งรัฐไม่ช้ากว่าวันจันทร์ก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น โดยมีคำร้องที่ลงนามโดยผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงอย่างน้อย 5,000 คน คำร้องต้องมีชื่อของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี รวมถึงชื่อของคณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี ผู้สมัครจะต้องยื่นคำแถลงการเป็นผู้สมัครต่อรัฐมนตรียุทธศาสตร์ไม่ช้ากว่าวันจันทร์ที่ 2 ก่อนการเลือกตั้งทั่วไป

เคนดักกี (8)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองหรือองค์การการเมืองจะต้องรับรองชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีและชื่อของผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี ต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันศุกร์ถัดจากวันอังคารแรกของเดือนกันยายน โดยพรรคการเมืองคือองค์กรของผู้มีสิทธิเลือกตั้งซึ่งผู้สมัครได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 20% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในวันเลือกตั้งที่ผ่านมาเพื่อเลือกตั้งผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องเสนอชื่อกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันศุกร์ถัดจากวันอังคารแรกของเดือนกันยายน โดยต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงที่ลงทะเบียนไว้อย่างน้อย 5,000 คน โดยในคำร้องต้องรวมรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งด้วย
หลุยเซียน่า (8)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับแต่ละพรรคต้องยื่นรายชื่อเลือกตั้งประธานาธิบดีกับเลขาธิการแห่งรัฐ หากผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีไม่ได้รับการรับรองต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายในวันอังคารแรกของเดือนกันยายน โดยพรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับคือพรรคที่มีผู้ลงทะเบียนอย่างน้อย 1,000 คนที่ลงทะเบียนเป็นสมาชิกพรรคภายใน 90 วันก่อนหน้าการเปิดช่วงคุณสมบัติหรือหากผู้สมัครคนใดของพรรคสำหรับผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุดได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนเสียงที่ลงหรือผู้สมัครคนใดของพรรคสำหรับตำแหน่งทั่วทั้งมลรัฐในการเลือกตั้งขั้นต้นหรือในการเลือกตั้งทั่วไป กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันศุกร์แรกที่ตามมาวันอังคารแรกของเดือนกันยายน โดยต้องประกาศเจตนาที่จะลงสมัคร บันทึกคำปฏิญาณของผู้เลือกตั้งแต่ละราย และคำร้องที่มีลายเซ็นอย่างน้อย 5,000 รายชื่อของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนโดยในแต่ละเขตต้องอย่างน้อย 500 รายชื่อ คำสมัคร ผู้สมัครต้องจ่ายเงิน 500 USD ตอนยื่นเรื่อง

เมน (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติจะเสนอชื่อผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี โดยพรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติ หมายถึงพรรคที่อยู่ในบัตรลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งใดครั้งหนึ่งใน 2 ครั้งก่อนหน้านี้ และมีผู้ลงคะแนนเสียงอย่างน้อย 10,000 คนที่ลงทะเบียนกับพรรคและลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้าย โดยพรรคการเมืองอาจผ่านคุณสมบัติได้ หากมีผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าการรัฐหรือประธานาธิบดีในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อน ซึ่งได้รับการเสนอชื่อโดยคำร้องและได้รับคะแนนเสียง 5% หรือมากกว่าของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในรัฐสำหรับการเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐหรือประธานาธิบดี หรือมีผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวน 10 คนหรือมากกว่า ซึ่งไม่ได้ลงทะเบียนในพรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติ ยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ ภายในวันที่ 180 ก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น โดยคำร้องนั้นต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในจำนวนเท่ากับอย่างน้อย 5% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในมลรัฐสำหรับการเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐในการเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐครั้งก่อน กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายในวันที่ 15 สิงหาคม โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 4,000 คน และไม่เกิน 6,000 คน และต้องมีชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งทั้งหมดด้วย
แมรีแลนด์ (10)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติต้องรับรองต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของมลรัฐให้เสร็จสิ้นไม่เกินวันที่ 6 กันยายน ชื่อของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี พร้อมรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งของพรรค และต้องได้รับการรับรองจากคณะกรรมการการเลือกตั้งของมลรัฐไม่เกิน 30 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยพรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติคือพรรคการเมืองที่ได้เสนอชื่อผู้สมัครเข้าชิงตำแหน่งในการลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปทั่วโดยได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงทั้งหมดสำหรับตำแหน่งนั้น กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของมลรัฐไม่เกินวันจันทร์แรกของเดือนสิงหาคม และต้องเป็นหนังสือรับรองการสมัครและคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนแล้วอย่างน้อย 10,000 คน และผู้สมัครจะต้องรับรองรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของมลรัฐไม่เกิน 30 วันก่อนการเลือกตั้ง
แมสซาชูเซตส์ (11)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองต่อเลขาธิการแห่งรัฐไม่เกินวันอังคารที่สองของเดือนกันยายน โดยมีรายชื่อตัวแทนสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งด้วย โดยพรรคการเมืองหมายถึงพรรคที่มีผู้สมัครในตำแหน่งใด ๆ ทั่วรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 3% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดสำหรับตำแหน่งนั้น หรือพรรคที่มีจำนวนผู้ลงทะเบียนเท่ากับหรือมากกว่า 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดในมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องส่งเอกสารการเสนอชื่อให้เลขาธิการแห่งรัฐไม่เกินวันอังคารที่สองของเดือนกันยายน เอกสารการเสนอชื่อจะต้องมีรายชื่อตัวแทนสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง รวมถึงลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 10,000 คน

มิชแกน (15)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกิน 1 วันทำการหลังจากสิ้นสุดการประชุมพรรคแห่งชาติ โดยพรรคการเมืองดังกล่าวต้องได้รับคะแนนเสียงมากกว่า 1% ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนหน้า กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายใน 110 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยคำร้องจะต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิและผู้ลงทะเบียนเลือกตั้งของรัฐจำนวนเท่ากับไม่น้อยกว่า 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ได้รับการลงคะแนนสำหรับผู้สมัครทั้งหมดในการเลือกตั้งครั้งล่าสุดที่มีการเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐ โดยในคำร้องจะต้องมีลายเซ็นจากผู้ลงทะเบียนลงคะแนนที่ลงทะเบียนอย่างน้อย 100 คนในอย่างน้อยครึ่งหนึ่งของเขตการเลือกตั้งทั้งหมดในมลรัฐ ผู้สมัครจะต้องรับรองรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายใน 66 วันก่อนการเลือกตั้ง
มินิโซตา (10)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองหลักต้องรับรองต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐเกี่ยวกับรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งและรายชื่อผู้สมัครสำหรับประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีอย่างน้อย 71 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป เพื่อที่จะมีสถานะเป็นพรรคการเมืองหลัก โดยพรรคการเมืองจะต้องมีคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนดข้อใดข้อหนึ่งต่อไปนี้: - เสนอผู้สมัครอย่างน้อยหนึ่งคนสำหรับตำแหน่งตามรัฐธรรมนูญในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดสำหรับตำแหน่งเหล่านี้ หรือผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีหรือวุฒิสมาชิกสหรัฐในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุด ซึ่งได้รับคะแนนเสียงในแต่ละเขต และได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งนั้น; หรือ - เสนอผู้สมัครสภาผู้แทนราษฎรมลรัฐอย่างน้อย 45 คน และ 23 คนสำหรับวุฒิสมาชิกของมลรัฐ และ 4 คนสำหรับผู้แทนในสภาองเกรส และผู้แทน 1 คนสำหรับแต่ละตำแหน่งตามรัฐธรรมนูญ ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด; หรือ - ยื่นคำร้องเสนอชื่อกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐก่อนปิดการยื่นสำหรับการเลือกตั้งขั้นต้นของรัฐ ซึ่งมีลายเซ็นของสมาชิกพรรคที่มีจำนวนไม่น้อยกว่า 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งทั่วไปของรัฐครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อเลขาธิการแห่งรัฐไม่น้อยกว่า 77 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 2,000 คน และต้องระบุชื่อคณะผู้เลือกตั้งด้วย
มิสซิสซิปปี (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีรวมถึงคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่น้อยกว่า 60 วันก่อนการเลือกตั้ง กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำขอต่อเลขาธิการแห่งรัฐไม่น้อยกว่า 60 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยคำขอต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 1,000 คน คำขอต้องแนบรายชื่อบุคคลที่จะทำหน้าที่เป็นคณะผู้เลือกตั้ง

มิสซูรี (10)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีการจัดตั้งต้องรับรองชื่อของผู้ได้รับการเสนอชื่อให้เป็นประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีแก่รัฐมนตรียุทธศาสตร์ของมลรัฐไม่ช้ากว่าวันอังคารที่ 12 ก่อนการเลือกตั้งหรือภายใน 7 วันทำการหลังจากการเลือกผู้สมัครประธานาธิบดีแล้วแต่ที่กำหนดเวลาโดยจะช้ากว่า แต่ละพรรคการเมืองที่มีการจัดตั้งต้องรับรองชื่อของผู้เลือกตั้งแก่รัฐมนตรียุทธศาสตร์ของพรรคการเมืองไม่ช้ากว่าวันอังคารที่ 3 ก่อนการเลือกตั้งโดยพรรคการเมืองจะต้องต้องได้รับคะแนนเสียงเกินกว่า 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่จะคะแนนให้กับตำแหน่งนั้นในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งหนึ่งในสองครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำประกาศการเสนอตัวและคำร้องต่อเลขาธิการแห่งรัฐไม่น้อยกว่าวันจันทร์ที่ 15 ก่อนหน้าการเลือกตั้ง โดยต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิออกเสียงที่ลงทะเบียนแล้วไม่ต่ำกว่า 10,000 คน คำร้องนั้นครอบคลุมถึงชื่อของผู้เลือกตั้งและชื่อของผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีด้วย
มอนทานา (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติเหมาะสมต้องรับรองรายชื่อของผู้เลือกตั้ง ผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อให้เป็นประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรียุทธศาสตร์ตามวันที่ที่กำหนด พรรคการเมืองจะมีคุณสมบัติเหมาะสมหากมีผู้สมัครสำหรับตำแหน่งทั่วทั้งมลรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปอย่างน้อยหนึ่งในสองครั้งที่ผ่านมาที่ได้รับคะแนนเสียง 5% หรือมากกว่าของคะแนนเสียงรวม พรรคการเมืองต้องผ่านการรับรองโดยการยื่นเอกสารต่อสำนักงานรัฐมนตรียุทธศาสตร์แห่งรัฐไม่ช้ากว่า 85 วันก่อนวันที่การเลือกตั้งขึ้นต้น ซึ่งจะต้องประกอบด้วยรายชื่อที่มีลายเซ็นของผู้ลงทะเบียนลงคะแนนเสียงเทียบเท่าหรือมากกว่า 5% ของคะแนนเสียงที่มอบให้แก่ผู้สมัครที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันเก้าอี้ผู้ว่าการรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนหน้า หรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวน 5,000 คน แล้วแต่อย่างใดจะน้อยกว่า กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรียุทธศาสตร์ของมลรัฐภายใน 76 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเท่ากับ 5% หรือมากกว่าของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่มอบให้แก่ผู้สมัครผู้ว่าการรัฐที่ได้รับการรับรองในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ผ่านมา หรือลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 5,000 คน แล้วแต่จำนวนใดจะน้อยกว่า

เนบราสกา (5)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อจากพรรคการเมืองที่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของรัฐสำหรับการเข้าถึงบัตรลงคะแนนแบบพรรคอาจได้รับการจัดวางในบัตรลงคะแนนทั่วไปเจ้าหน้าที่ของการประชุมพรรคการเมืองระดับชาติหลาย ๆ พรรคต้องรับรองต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของรัฐไม่เกินวันที่ 8 กันยายนสำหรับรายชื่อผู้สมัครรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี แต่ละพรรคการเมืองต้องจัดการประชุมพรรคระดับรัฐไม่เกินวันที่ 1 กันยายนเพื่อเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้งและต้องรับรองรายชื่อผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของรัฐ พรรคการเมืองจะปฏิบัติตามข้อกำหนดของรัฐสำหรับการมีชื่อในบัตรเลือกตั้งแบบพรรคได้ถ้าผู้สมัครที่ได้รับการเสนอชื่อจากพรรคในการเลือกตั้งทั่วไประดับมัลรัฐสองครั้งล่าสุดได้รับเสียงโหวตอย่างน้อย 5% ในการแข่งขันทั่วทั้งมัลรัฐ หรือถ้าผู้สมัครจากพรรคการเมืองนั้นในเขตที่รวมถึงผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดของทั้งมัลรัฐได้รับเสียงโหวตอย่างน้อย 5% ในแต่ละเขตของพวกเขา กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคการเมืองที่เพิ่งก่อตั้งใหม่และผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ไม่สังกัดพรรคใด สามารถเข้าถึงบัตรเลือกตั้งสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปได้โดยการยื่นคำร้องต่อเลขาธิการรัฐภายในวันที่ 1 กันยายน โดยต้องมีรายชื่อผู้ลงนามอย่างน้อย 2500 คนที่ลงทะเบียนเลือกตั้ง คำร้องต้องประกอบด้วยรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง
-------------------------	--

เนวาด้า (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมืองใหญ่หรือเล็กที่มีคุณสมบัติสามารถมีชื่อปรากฏในบัตรเลือกตั้ง โดยแต่ละพรรคการเมืองใหญ่และเล็กต้องรับรองรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา พรรคมืองเล็กต้องได้รับการรับรองโดยรัฐธรรมนูญของสหรัฐไม่เกินวันอังคารแรกของเดือนกันยายน รายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี คุณสมบัติเป็นพรรคการเมืองใหญ่: - พรรคต้องถูกกำหนดให้เป็นพรรคการเมืองในใบสมัครการลงคะแนนผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 10% ของผู้ลงทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในรัฐเมื่อวันที่ 1 มกราคม ก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น หรือ; - พรรคต้องยื่นคำร้องต่อเลขาธิการรัฐไม่เกินวันศุกร์สุดท้ายของเดือนกุมภาพันธ์ ก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น รวมลายเซ็นของผู้ลงทะเบียนเท่ากับหรือมากกว่า 10% ของจำนวนผู้ลงคะแนนเสียงรวมในการเลือกตั้งทั่วไปที่ผ่านมาสำหรับตำแหน่งผู้แทนในสภาองเกรส คุณสมบัติเป็นพรรคการเมืองเล็ก: - ผู้สมัครใด ๆ ของพรรคร่วมในการเลือกตั้งครั้งนี้แล้วจะต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนสำหรับตำแหน่งผู้แทนในสภาองเกรส; - ในวันที่ 1 มกราคมก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น พรรคนั้นจะต้องได้รับการระบุเป็นพรรคการเมืองในใบสมัครลงทะเบียนของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนทั้งหมดในรัฐ หรือ - พรรคจะต้องยื่นคำร้องต่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐไม่ช้ากว่าวันศุกร์ที่สามของเดือนพฤษภาคมก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนอย่างน้อย 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในครั้งที่แล้วสำหรับตำแหน่งผู้แทนในสภาองเกรส กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องกับรัฐมนตรีมหาดไทยของสหรัฐภายในวันศุกร์ที่สองของเดือนสิงหาคม และยื่นคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนซึ่งเท่ากับหรือมากกว่า 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ผ่านมามีตำแหน่งผู้แทนในสภาองเกรส นอกจากนี้ ผู้สมัครจะต้องยื่นรายชื่อบุคคลที่จะแต่งตั้งเป็นคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐด้วย คำสมัคร เฉพาะกรณีที่มีการเสนอชื่อเองต้องจ่ายเงิน 250 USD พร้อมกับการยื่นคำร้อง
------------------------	--

นิวแฮมป์เชียร์ (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองรายชื่อของผู้สมัครซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดี และคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรียุทธศาสตร์ภายในวันอังคารสุดท้ายของเดือนตุลาคม โดยพรรคการเมืองคือองค์กรการเมืองใด ๆ ที่ได้รับคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า 4% จากจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับผู้ว่าการมลรัฐหรือวุฒิสมาชิกสหรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปของรัฐครั้งที่ผ่านมา กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำแถลงเจตจำนงระหว่างวันพุธแรกในเดือนมิถุนายนและวันศุกร์ของสัปดาห์ถัดไป และส่งไปยังรัฐมนตรียุทธศาสตร์ภายในวันพุธหนึ่งสัปดาห์ก่อนการเสนอชื่อหลัก เอกสารที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียน 3,000 คน แบ่งเป็น 1,500 คนจากแต่ละเขตรัฐสภาของสหรัฐฯ ในรัฐ ค่าสมัคร ผู้สมัครในการเสนอชื่อเองต้องชำระค่าธรรมเนียมจำนวน 250 USD
นิวเจอร์ซีย์ (14)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องรับรองรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งกับรัฐมนตรียุทธศาสตร์ภายใน 1 สัปดาห์หลังจากที่ผู้เลือกตั้งได้รับการเสนอชื่อในการประชุมของรัฐซึ่งจะต้องจัดขึ้นภายใน 1 สัปดาห์ภายหลังการปิดการประชุมระดับชาติของพรรค หนังสือรับรองอาจรวมถึงรายชื่อของผู้สมัครซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี โดยพรรคการเมืองต้องเป็นพรรคที่ในการเลือกตั้งที่จัดขึ้นสำหรับสมาชิกทั้งหมดของสมาชิกใหญ่ที่เกิดขึ้นก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น ได้รับคะแนนเสียงสำหรับสมาชิกของสมาชิกใหญ่น้อย 10% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรียุทธศาสตร์ภายในวันที่ 99 ก่อนการเลือกตั้งทั่วไป คำร้องจะต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ถูกกฎหมายจำนวน 800 คนในรัฐนั้น ชื่อของคณะผู้เลือกตั้งอาจรวมอยู่ในคำร้องได้
นิวเม็กซิโก (5)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติต้องรับรองรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรียุทธศาสตร์ภายใน 56 วันก่อนการเลือกตั้ง พรรคการเมืองที่มีคุณสมบัติคือพรรคการเมืองที่มีผู้สมัครในบัตรลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปอย่างน้อยหนึ่งในการเลือกตั้งสองครั้งก่อนหน้านี้ หรือหากพรรคการเมืองมีผู้สมัครสำหรับผู้ว่าการรัฐหรือประธานาธิบดีในการเลือกตั้งทั่วไป ผู้สมัครนั้นจะต้องได้รับ 1% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับตำแหน่งนั้น พรรคการเมืองสามารถได้รับคุณสมบัติเป็นพรรคการเมืองโดยการยื่นคำร้องพร้อมกับรัฐมนตรียุทธศาสตร์โดยมีลายเซ็นอย่างน้อย 1/2 ของ 1% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับตำแหน่งผู้ว่าการรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปก่อนหน้านี้ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำประกาศการสมัครและคำร้องเสนอชื่อที่มีจำนวนลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเท่ากับอย่างน้อย 3% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงให้กับตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด ทั้งนี้ คำร้องต้องรวมชื่อของคณะผู้เลือกตั้งด้วย

นิวยอร์ก (28)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะต้องรับรองต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของมลรัฐภายใน 14 วันหลังจากการเลือกตั้งขั้นต้นฤดูใบไม้ร่วง เกี่ยวกับชื่อของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อเป็นคณะผู้เลือกตั้งโดยพรรคการเมืองหมายถึงองค์การการเมืองใด ๆ ที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งสำหรับตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐในการเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมามีคะแนนเสียงอย่างน้อย 50,000 คะแนน กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของมลรัฐไม่เกิน 11 สัปดาห์ก่อนการเลือกตั้ง คำร้องนี้ต้องมีรายชื่อผู้ลงนาม 15,000 คน โดยต้องมีรายชื่อไม่ต่ำกว่า 100 คนจากแต่ละเขตการปกครองของครึ่งหนึ่งของมลรัฐ คำร้องต้องรวมชื่อคณะผู้เลือกตั้งด้วย และต้องยื่นแถลงการณ์การยอมรับการเสนอชื่อไม่เกินวันที่ 3 หลังจากวันสุดท้ายที่ยื่นคำร้อง
นอร์ทแคโรไลนา (16)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องเสนอชื่อผู้ซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และรับรองชื่อของคณะผู้เลือกตั้งกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ โดยพรรคการเมืองคือกลุ่มใด ๆ ที่ผู้สมัครซึ่งตำแหน่งผู้ว่าการหรือคณะผู้เลือกตั้งในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนหน้าได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 2% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ได้รับการลงคะแนนในมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งแห่งรัฐภายในวันศุกร์สุดท้ายของเดือนมิถุนายนก่อนการเลือกตั้งทั่วไป คำร้องต้องมีจำนวนลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนเท่ากับ 1.5% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดที่ลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดสำหรับผู้ว่าการ คำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนอย่างน้อย 200 คนจากแต่ละเขตเลือกตั้ง 4 เขตในรัฐ ผู้สมัครต้องรับรองต่อนายทะเบียนแห่งรัฐภายในวันศุกร์แรกของเดือนสิงหาคมชื่อของผู้สมัครรองประธานาธิบดีและชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง
นอร์ทดาโคตา (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง กำหนดเวลาของการที่พรรคการเมืองยื่นรายชื่อผู้สมัครชิงประธานาธิบดีคือ 64 วันก่อนการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองหมายถึงองค์การทางการเมืองที่มีผู้สมัครเป็นคณะผู้เลือกตั้งผู้สมัครซึ่งตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐ ผู้สมัครซึ่งตำแหน่งอัยการสูงสุด หรือผู้สมัครซึ่งตำแหน่งรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐในบัตรเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดและผู้สมัครต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นเอกสารกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 64 ก่อนการเลือกตั้งทั่วไป ซึ่งประกอบด้วยหนังสือแสดงเจตจำนงในการสมัคร แถลงการณ์ผลประโยชน์ และคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 4,000 คน รายชื่อคณะผู้เลือกตั้งจะต้องยื่นพร้อมคำร้อง

ไอโฮโอ (17)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองใหญ่ต้องรับรองรายชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐให้ทราบก่อนวันที่ 90 นับจากวันเลือกตั้ง พรรคใหญ่ต้องเสนอชื่อคณะผู้เลือกตั้งไม่เกิน 40 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไปและต้องรับรองรายชื่อของผู้เลือกตั้งให้รัฐมนตรีมหาดไทยของรัฐทราบภายใน 5 วัน ในขณะที่พรรคเล็กต้องรับรองให้รัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐทราบก่อนวันที่ 90 นับจากวันเลือกตั้งสำหรับรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและรายชื่อคณะผู้เลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองต้องได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งในการเลือกตั้งครั้งก่อนหน้าอย่างน้อย 5% ของทั้งหมด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อเลขาธิการรัฐไม่น้อยกว่า 90 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 5,000 คน ผู้สมัครจะต้องยื่นแถลงการณ์การลงสมัครและรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งพร้อมกับคำร้องดังกล่าว
โอกลาโฮมา (7)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับต้องเสนอและยืนยันรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและยืนยันต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐอย่างน้อย 90 วันก่อนวันเลือกตั้งทั่วไปเกี่ยวกับรายชื่อผู้ได้รับการเสนอชื่อสำหรับคณะผู้เลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับต้องพรรคการเมืองที่ผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐหรือคณะผู้เลือกตั้งได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 10% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งใดครั้งหนึ่ง กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐภายในวันที่ 15 กรกฎาคมของปีการเลือกตั้งประธานาธิบดี โดยมีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนเท่ากับอย่างน้อย 3% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้ายสำหรับประธานาธิบดี ผู้สมัครจะต้องรับรองต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐภายในวันที่ 1 กันยายน ชื่อของผู้สมัครสำหรับรองประธานาธิบดีและชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง
โอเรกอน (8)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องเสนอชื่อและต้องรับรองต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่ช้ากว่า 70 วันก่อนการเลือกตั้งถึงรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และรายชื่อคณะผู้เลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองจะได้รับคุณสมบัติเป็นพรรคการเมืองหลักหากมีจำนวนผู้เลือกตั้งไม่น้อยกว่า 5% ของจำนวนผู้เลือกตั้งที่ลงทะเบียนในรัฐจะต้องลงทะเบียนเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองก่อนวันที่ 275 ก่อนวันที่การเลือกตั้งขึ้นต้น กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 70 ก่อนการเลือกตั้งทั่วไป พร้อมคำร้องที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงให้แก่ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ผ่านมา ชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต้องยื่นพร้อมคำร้อง

เพนซิลวาเนีย (19)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้ได้รับการเสนอชื่อของแต่ละพรรคการเมืองจะต้องรับรองรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรืมหาดไทยของมลรัฐภายในสามสัปดาห์หลังจากการประชุมใหญ่ระดับชาติของพรรค โดยพรรคการเมืองหมายถึงพรรคหรือองค์การทางการเมืองที่มีผู้สมัครได้รับคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อนหน้าการเลือกตั้งขั้นต้นในแต่ละอย่างน้อยสิบเขตในมลรัฐไม่ต่ำกว่า 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในมลรัฐ และได้รับคะแนนเสียงรวมในมลรัฐเท่ากับอย่างน้อย 2% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่สำคัญที่สุดที่ลงในมลรัฐสำหรับผู้สมัครที่ได้รับเลือกตั้ง กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นเรื่องต่อรัฐมนตรืมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันศุกร์ที่สองหลังจากการเลือกตั้งขั้นต้นพร้อมกับหนังสือรับรองการสมัครและเอกสารการเสนอชื่อที่มีลายเซ็นของผู้สิทธิเลือกตั้ง 5,000 คน ค่าสมัคร เฉพาะผู้สมัครที่เสนอชื่อเองต้องจ่ายค่าสมัคร 200 USD ตอนยื่นเรื่องสมัคร
โรดไอแลนด์ (4)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องเสนอชื่อผู้แทนเลือกตั้งประธานาธิบดีในการประชุมซึ่งต้องจัดขึ้นไม่เกินวันที่ 14 ตุลาคม โดยพรรคการเมืองคือองค์การทางการเมืองที่: - ได้เสนอชื่อตัวแทนเข้าชิงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้ายของเจ้าหน้าที่ทั่วไป และได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนทั้งหมดที่ลงคะแนนสำหรับผู้ว่าการรัฐ หรือ; - ได้เสนอชื่อตัวแทนเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งสุดท้าย และได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนทั้งหมดที่ลงคะแนนในรัฐสำหรับผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นเอกสารเสนอชื่อซึ่งมีลายเซ็นของผู้สิทธิเลือกตั้งจำนวน 1,000 คน ผู้สมัครต้องยื่นคำประกาศลงสมัครรับเลือกตั้ง ภายในวันสุดท้ายสำหรับการยื่นต่อรัฐมนตรืมหาดไทยของมลรัฐ
เซาท์แคโรไลนา (9)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองจะเสนอชื่อคณะผู้เลือกตั้ง และต้องรับรองชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่เกินวันอังคารแรกหลังจากวันจันทร์แรกของเดือนกันยายน โดยพรรคการเมืองหมายถึงพรรคการเมือง องค์การ หรือสมาคมที่ได้รับการรับรองโดยคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ยื่นคำร้องกับคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐภายในวันที่ 15 กรกฎาคม ซึ่งคำร้องนั้นต้องมีลายเซ็นของผู้สิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนแล้วอย่างน้อย 5% แต่ไม่จำเป็นต้องเกิน 10,000 รายชื่อ

เซาท์ดาโคตา (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ประธานการประชุมแห่งชาติของแต่ละพรรคการเมืองต้องรับรองชื่อของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐทันทีหลังจากการประชุมหากการรับรองในระดับชาติไม่ได้รับ ชื่อจะต้องได้รับการรับรองโดยประธานของพรรคในระดับรัฐตามคำร้องขอของรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐ พรรคการเมืองแต่ละพรรคต้องรับรองรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายในสามวันนับจากการประชุมในระดับรัฐ และไม่เกินวันอังคารที่ 2 ของเดือนสิงหาคม โดยพรรคการเมืองคือพรรคที่มีผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าราชการซึ่งได้รับคะแนนเสียงรวมอย่างน้อย 1 เปอร์เซ็นต์จากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งก่อน กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นเรื่องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันอังคารแรกของเดือนสิงหาคมก่อนการเลือกตั้ง ใบรับรองการเสนอชื่อซึ่งมีลายเซ็นจำนวนเท่ากับอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงรวมทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับผู้ว่าราชการในการเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐครั้งล่าสุดที่ได้รับการรับรอง ผู้สมัครต้องยื่นคำประกาศการเป็นผู้สมัครและรับรองชื่อผู้สมัครตำแหน่งรองประธานาธิบดีก่อนที่จะเวียนคำร้องเสนอชื่อ
เทนเนสซี (11)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครที่ได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมืองจะต้องได้รับการรับรองทันทีจากผู้ประสานงานการเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองหมายถึงพรรคการเมืองที่มีผู้สมัครอย่างน้อย 1 รายในการเลือกตั้งที่ให้ผู้ลงคะแนนทั้งรัฐเลือกในช่วง 4 ปีที่ผ่านมา โดยผู้สมัครนั้นต้องได้รับคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า 5% ของจำนวนเสียงทั้งหมดที่มีการลงคะแนน หรือเป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าการมลรัฐในการเลือกตั้งผู้ว่าการมลรัฐครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อผู้ประสานงานการเลือกตั้งไม่เกินวันพฤหัสบดีที่ 3 ของเดือนสิงหาคมโดยมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนแล้วจำนวน 25 คนหรือมากกว่าสำหรับผู้เลือกตั้งแต่ละคนที่กำหนดให้แก่รัฐ ซึ่งรวมเป็นลายเซ็นที่ถูกต้อง 275 รายการ ผู้สมัครต้องยื่นรายชื่อของสมาชิกคณะผู้เลือกตั้งและผู้ได้รับการเสนอชื่อเป็นรองประธานาธิบดีด้วย

เท็กซัส (40)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องรับรองชื่อของผู้สมัครสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และชื่อของคณะผู้เลือกตั้ง ก่อนวันที่ 71 ก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดี หรือวันทำการแรกหลังจากวันที่สิ้นสุดการประชุมเสนอชื่อในระดับชาติของพรรค โดยพรรคการเมืองที่ได้รับอนุญาตจะต้องมีการจัดการเลือกตั้งขั้นต้น โดยผู้สมัครของคณะผู้เลือกตั้งต้องได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ผู้สมัครทั้งหมดได้รับในตำแหน่งนั้น ได้ และพรรคต้องยื่นเอกสารกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 75 หลังการประชุมระดับหน่วยเลือกตั้ง โดยมีรายชื่อผู้เข้าประชุมที่แสดงว่าจำนวนผู้เข้าประชุมนั้นเท่ากับหรือมากกว่า 1% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดของการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด หากจำนวนผู้เข้าประชุมในการประชุมน้อยกว่าจำนวนที่ต้องการ พรรคอาจมีคุณสมบัติในการเข้าถึงบัตรเลือกตั้งในการเลือกตั้งทั่วไปด้วยการยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐโดยมีจำนวนลายเซ็นที่เมื่อรวมกับจำนวนผู้เข้าประชุมในรายการแล้วเท่ากับหรือมากกว่า 1% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดที่ได้รับการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อเลขาธิการแห่งรัฐภายในวันจันทร์ที่ 2 ของเดือนพฤษภาคม โดยต้องยื่นใบสมัครพร้อมคำร้องที่มีจำนวนลายเซ็นอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงรวมที่ผู้สมัครทุกคนได้รับในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุดในรัฐ โดยในคำร้องต้องมีรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งด้วย
ยูทาห์ (6)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่จดทะเบียนต้องรับรองรายชื่อของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีต่อรองผู้ว่าการมลรัฐไม่เกินวันที่ 31 สิงหาคม หรือให้การอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้รองผู้ว่าการมลรัฐยอมรับการรับรองผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากสำนักงานระดับชาติของพรรคที่จดทะเบียน และแต่ละพรรคที่จดทะเบียนต้องรับรองรายชื่อของคณะผู้เลือกตั้งต่อรองผู้ว่าการจังหวัดไม่เกินวันที่ 31 สิงหาคม ในการที่จะมีคุณสมบัติเป็นพรรคการเมืองที่จดทะเบียน องค์กรต้องเข้าร่วมในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด และในการเลือกตั้งทั่วไปปกติอย่างน้อยหนึ่งในสองครั้งสุดท้าย ได้รับคะแนนเสียงรวมที่เท่ากับ 2% หรือมากกว่าของคะแนนเสียงรวมทั้งหมด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรองผู้ว่าการภายในวันที่ 15 สิงหาคม ซึ่งรวมถึงหนังสือรับรองการเสนอชื่อคำร้องเสนอชื่อที่มีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 1,000 คน คำสมัคร ผู้สมัครที่ยื่นเรื่องสมัครเองต้องจ่ายค่าสมัครจำนวน 500 USD

เวอร์มอนต์ (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองใหญ่ต้องรับรองรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งอย่างรวดเร็วหลังจากที่ผู้เลือกตั้งได้รับการเสนอชื่อในที่ประชุมพรรคซึ่งจัดขึ้นไม่เกินวันอังคารที่ 4 ของเดือนกันยายน พรรคการเมืองต้องรับรองต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 47 ก่อนการเลือกตั้งทั่วไปเกี่ยวกับรายชื่อผู้ได้รับการเสนอชื่อของพรรคสำหรับตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อเลขาธิการของรัฐไม่เกินวันพฤหัสบดีที่สองหลังจากวันจันทร์แรกของเดือนมิถุนายนก่อนการเลือกตั้งขั้นต้น โดยจะต้องมีเอกสารการเสนอชื่อที่ประกอบด้วยลายเซ็นของผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียง 1,000 คน และแบบฟอร์มยินยอมจากผู้ได้รับการเสนอชื่อแต่ละคนสำหรับการเลือกตั้งประธานาธิบดี
เวอร์จิเนีย (13)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องส่งรายชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเลือกที่การประชุมพรรคและรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ไปยังคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่ช้ากว่า 74 วันก่อนการเลือกตั้ง พรรคการเมืองที่มีกำหนดการประชุมระดับชาติหลังจากวันที่ 74 ก่อนการเลือกตั้งต้องยื่นใบรับรองผู้แทนประธานาธิบดีและรับรองรายชื่อบุคคลที่คาดว่าจะได้รับการเสนอชื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่การประชุมระดับชาติของพรรคไปยังคณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐไม่ช้ากว่า 74 วันก่อนการเลือกตั้ง พรรคต้องรับรองรายชื่อผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อที่การประชุมพรรคระดับชาติไม่ช้ากว่า 60 วันก่อนการเลือกตั้ง พรรคการเมืองหมายถึงองค์กรที่ได้รับความเห็นเสียงอย่างน้อย 10% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงให้กับตำแหน่งรัฐบาลทั่วท้องถิ่นภายในสองการเลือกตั้งทั่วไปของรัฐก่อนหน้านี้ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งแห่งรัฐไม่เกินวันที่ 74 ก่อนการเลือกตั้ง คำร้องต้องมียลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ผ่านการรับรองอย่างน้อย 5,000 คน รวมถึงลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ผ่านการรับรองอย่างน้อย 400 คนจากแต่ละเขตสภาผู้แทนราษฎร คำร้องต้องรวมถึงชื่อของผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีและชื่อของคณะผู้เลือกตั้งด้วย

วอชิงตัน (12)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองใหญ่ต้องเสนอชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและต้องรับรองกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐอย่างน้อย 75 วันก่อนการเลือกตั้ง ชื่อของบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อของพรรคสำหรับคณะผู้เลือกตั้งและผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีโดยพรรคการเมืองใหญ่คือพรรคการเมืองที่เคยมีผู้ได้รับการเสนอชื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีรองประธานาธิบดี วุฒิสมาชิกสหรัฐ หรือสำนักงานทั่วทั้งรัฐที่ได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 5% ของคะแนนเสียงทั้งหมดในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดในมลรัฐ กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องมีการจัดประชุมที่มีผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อยหนึ่งร้อยคนเข้าร่วม โดยต้องไม่เกินวันเสาร์ที่สองของเดือนพฤษภาคมหรือระหว่างวันเสาร์แรกของเดือนมิถุนายนถึงวันเสาร์ที่สี่ของเดือนกรกฎาคม ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินหนึ่งสัปดาห์หลังจากการประชุม โดยต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 1,000 คนและใบรับรองการเสนอชื่อ และต้องยื่นรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งกับรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินสิบวันหลังจากการประชุม
เวสต์เวอร์จิเนีย (13)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมืองอาจถูกจัดให้อยู่ในบัตรเลือกตั้งทั่วไป พรรคการเมืองเสนอชื่อผู้สมัครสำหรับคณะผู้เลือกตั้งในเดือนมิถุนายน กรกฎาคม หรือสิงหาคม และต้องรับรองรายชื่อผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐภายในสิบห้าวัน พรรคการเมืองคือองค์กรที่ผู้สมัครของพรรคสำหรับตำแหน่งผู้ว่าการได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 1% ของจำนวนรวมของคะแนนเสียงที่ลงให้กับผู้สมัครทั้งหมดในรัฐสำหรับตำแหน่งนั้นในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นเรื่องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกินวันที่ 1 สิงหาคมก่อนการเลือกตั้งทั่วไป ใบรับรองการเสนอชื่อซึ่งประกอบด้วยจำนวนลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนซึ่งเท่ากับอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงที่ลงให้สำหรับประธานาธิบดีในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งล่าสุด คำสมัคร ผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีที่เสนอชื่อเองต้องชำระค่าธรรมเนียมเทียบเท่ากับ 1% ของเงินเดือนประจำปีของตำแหน่ง โดยมีเงื่อนไขว่าค่าธรรมเนียมการยื่นสมัครสำหรับประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดีต้องไม่เกิน 2500 USD

วิสคอนซิน (10)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับต้องเสนอชื่อผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี รับรองต่อคณะกรรมการความรับผิดชอบทั่วไปไม่เกินวันอังคารแรกในเดือนกันยายน ก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดี แต่พรรคที่ได้รับการยอมรับต้องจัดการประชุมในวันอังคารแรกของเดือนตุลาคมก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดีเพื่อวัตถุประสงค์ในการเสนอชื่อ คณะผู้เลือกตั้งและต้องรับรองรายชื่อผู้เลือกตั้งต่อคณะกรรมการความรับผิดชอบทั่วไปทันที โดยพรรคการเมืองที่ได้รับการยอมรับคือพรรคการเมืองที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งในมลรัฐในการเลือกตั้งผู้ว่าการครั้งสุดท้ายได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนน และหากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้ายเป็นการเลือกตั้งประธานาธิบดีด้วย ผู้สมัครรับเลือกตั้งของผู้คนนั้นจะต้องได้รับคะแนนเสียงทั้งหมดอย่างน้อย 1% ของคะแนนเสียงทั้งหมด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งทั่วไปก่อนวันอังคารแรกของเดือนสิงหาคมก่อนการเสนอชื่อแบบพรรคการเมือง โดยต้องมีลายเซ็นระหว่าง 2,000 ถึง 4,000 ลายเซ็น เอกสารการเสนอชื่อจะต้องรวมรายชื่อผู้สมัครตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี รวมถึงรายชื่อคณะผู้เลือกตั้งด้วย
ไวโอมิง (3)	กรณีได้รับการเสนอชื่อโดยพรรคการเมือง พรรคการเมืองต้องเสนอชื่อคณะผู้เลือกตั้งในที่ประชุมรัฐและรับรองชื่อของผู้เลือกตั้งต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกิน 30 วันหลังจากสิ้นสุดการประชุมพรรค โดยพรรคการเมืองคือองค์กรทางการเมืองที่ผู้สมัครของพรรคสำหรับตำแหน่งผู้แทนรัฐสภา ผู้ว่าการรัฐ หรือนายทะเบียนของรัฐ ได้รับคะแนนไม่ต่ำกว่า 10% ของคะแนนทั้งหมดที่ลงคะแนนเสียงให้กับตำแหน่งนั้นในการเลือกตั้งทั่วไปที่ผ่านมาล่าสุด กรณีเสนอชื่อเอง ผู้สมัครต้องยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีมหาดไทยของมลรัฐไม่เกิน 70 วันก่อนการเลือกตั้งทั่วไป โดยคำร้องต้องมีลายเซ็นของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ลงทะเบียนไม่ต่ำกว่า 2% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดที่ลงคะแนนให้กับผู้แทนราษฎรแห่งสหรัฐอเมริกา ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งสุดท้าย ค่าธรรมเนียม คำร้องของผู้เสนอชื่อเองต้องแนบค่าธรรมเนียม 200 USD ด้วย

ที่มา National Association of Secretaries of State, State Laws regarding Presidential Ballot Access for General Election, January 2020. Retrieved October 20, 2024 from https://www.nass.org/sites/default/files/surveys/2020-07/research-ballot-access-president-Jan20_0.pdf.